

תשורה

תשורה משמחת
הנישואין של

שלום דב בער

זחיה מושקא

שיחין

מלכיאל

י"ג שבט ה'תשפ"ד

כפר חב"ד

אה"ק

פתח דבר

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן התמים הרב מ' שלום דב בער שיחי' עם ב"ג הכלה המהוללה מרת חיה מושקא תחי'.

התודה והברכה מובעת בזה לבני משפחתנו, ידידינו ומכרינו שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחתנו ולברך את צאצאינו שיחיו בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.

בתור הבעת תודה לבבית והוקרה לכל הנוטלים חלק בשמחתנו, מוגשת בזה תשורה מיוחדת, מיוסד על הנהגתו של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ שחילק 'תשורה' בחתונת בתו הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא עם כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת אנשי ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאלופות מנפש ועד בשר, ובמיוחד בברכת השמחה העיקרית ד"שמחת עולם על ראשם" בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר נשי"ד.

* * *

כלל גדול הוא - "פותחין בדבר מלכות". שער מיוחד זה מוביל למספר מדורים: בראש ובראשונה צילום מהתשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר נשי"ד והרבנית הצדקנית. לאחריו הובאה שיחה שנאמרה לפני ארבעים שנה - ביחידות לחתנים וכלות אור ליום ג' - י"ג שבט תשד"מ, שקביעותה כקביעות שנה זו.

לאחר מכן באים שורת מכתבים שזכו בני המשפחה לקבל מכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, מכתבים המתפרסמים כאן לראשונה. המכתבים נחלקו לשני מדורים: במדור הראשון "שמחתי באומרים לי" נמצאים מכתבים שזכו בני המשפחה לקבל לרגל אירועי שמחות, ובמדור השני "זידיכים בדרך ישרה" הובא לקט של מכתבים הכוללים בתוכם הוראות והדרכות במגוון נושאים.

השער השני - "תובנות מתורת הרבי", כולל בתוכו אוסף של תובנות מתורת החסידות העמוקה והרחבה, הללו נכתבו על ידי אב החתן הרב אריק מלכיאלי שי'. התובנות שהובאו בתשורה זו, מהווים טעימה בלבד מתוך קובץ רחב יותר שיראה אור בקרוב בעז"ה ית'.

בשער השלישי והאחרון - "שמעתי מהם" מפרסמים אנו בזה אוסף סיפורי חסידים, שמעלתם וגודל השפעתם התבארו בריבוי מקומות, ומרבותינו נשיאינו שמענו ביטויים מפליאים - מתחיל מדברי קדשו של כ"ק אדמו"ר הזקן: "כאשר שמענו מהרבי (היינו המגיד ממעזריטש) דברי תורה היה זה אצלנו תורה שבעל פה, וכאשר שמענו מהרבי סיפור היה זה אצלנו כמו תורה שבכתב!".

* * *

נחתום מעין הפתיחה, בהודאה ובתפילה להשי"ת שנזכה ללכת משמחת נישואין זו, "יום חתונתו", ל"יום שמחת לבו" - בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן, שלימות הנישואין דהקב"ה וכנסת ישראל, בהתגלותו המלאה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

משפחת חדד
צפת

משפחת מלכיאלי
לוד

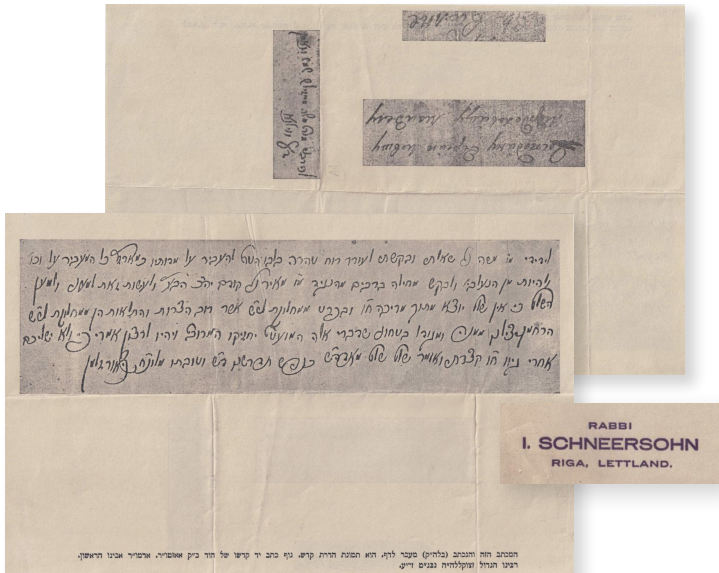
י"ג שבט תהא שנת פלאות דגולות
כפר חב"ד, אה"ק ת"ו

דבר מלכות

א

צילום מהתשורה שחולקה בחתונת
הרבי והרבנית

הכתב הוא חתום (בז'יט) פנאי לרבי, הוא הסתב וריות קוים נון בבו רי קריוו סל חוד ביק אשמוי, אשורר אבני דהאשון, רבנו הגדול ומוקללות נבנים ייט.

פענוח

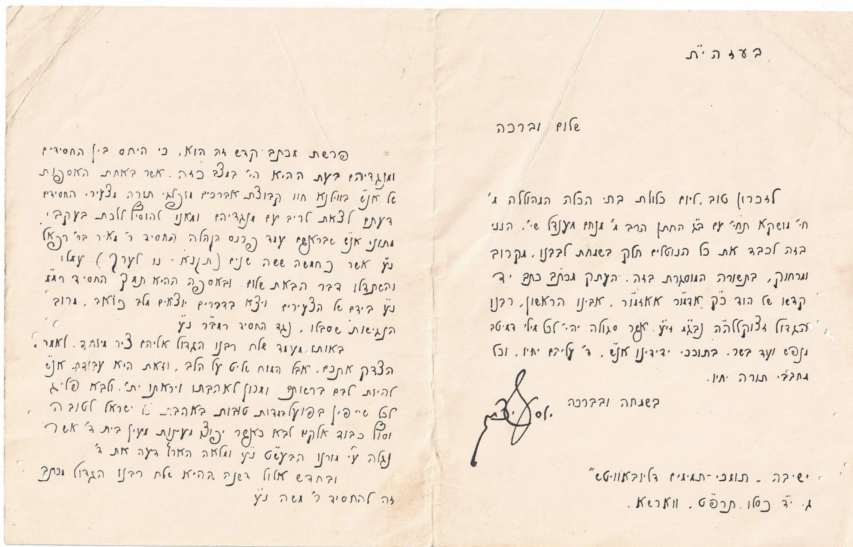
לידידי מו' משה נ"י שאלתי ובקשתי לעורר רוח טהרה בלבו הטה[ור] להעביר על מידותיו כמארז"ל כל המעביר על וכו' ולהיות מן הנעלבי[ם] ולבקש מחילה ברכים מהנגיד מו' מאיר נ"י קודם י"ה"כ הבע"ל [יום הכיפורים הבא עלינו לטובה] ולעשות זאת למעני ולמען השלו[ם] כי אין שלו' יוצא מתוך מריבה ח"ו ובפרט ממחלוקת לש"ש [לשם שמים] אשר רוב הצרות והתלאות הן ממחלוקת לש"ש הרחמן יצילנו ממנה ומגודל בטחוני שדברי אלה המועטי[ם] יחזיקו המרובי[ם] ויהיו לרצון אמרי פי ולא ישליכם אחרי גיוו ח"ו קיצרתי ואומר שלו' שלו' מאדה"ש [מאדון השלום] כנפש תדרשנו ד"ש [דורש שלומן] וטובתו מלוונ"ח [מלב ונפש חפיצה] שניאור זלמן

שתי השורות שמימין נכתבו אף הן - מעבר לדף - בגוף כתב יד קודש אדמו"ר הזקן:

להרבני מו"ה משה מייזילש שמש ונאמן דק[הלת] ווילנא

ואלו שלוש השורות שמשמאל - הכתובות בשפה הרוסית - נכתבו ע"י אחר:

לאדון יהודי משה מורדוכוביץ [בן מרדכי] מייזילש בוילנא.

בעזרה"ת,

שלום וברכה

לזכרון טוב, ליום כלולת בתי הכלה המהוללה מ' חי' מושקא תחי' עם ב"ג החתן הרב מ' מנחם מענדל שי', הנני בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו. מקרוב ומרחוק, בתשורה

המוסגרת בזה, העתק מכתב כתב יד קדשו של הוד כ"ק אדמו"ר אאזמו"ר, אבינו הראשון, רבנו הגדול זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, אשר סגולה יהי' לכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר, בתוככי ידידינו אנ"ש, ד' עליהם יחיו, וכל מחבבי תורה יחיו.

בשמחה ובברכה

חתימת יד קדשו של הרבי הריי"צ

ישיבה "תומכי־תמימים דליובאוויטש"
ג' י"ד כסלו, תרפ"ט. ווארשא

"פרשת מכתב קדש זה הוא, כי היחס בין החסידים ומנגדיהם בעת ההיא הי' במצב כזה, אשר באחת האספות של אנ"ש בוויילנא חוו קבוצת אברכים מופלגי תורה מצעירי החסידים דעתם לצאת לריב עם מנגדיהם ומאנו להוסיף ללכת בעקבי מתוני אנ"ש שבראשם עמד פרנס הקהלה החסיד ר' מאיר ב"ר רפאל נ"ע אשר כחמשה ששה שנים (תקנ"א-נ"ו לערך) עמלו והשתדלו דבר הבאת שלום. ובאספה ההיא תמך החסיד רמ"מ נ"ע בידם של הצעירים ויצא בדברים יוצאים מלב כואב, מרוב הנגישות שסבלו, נגד החסיד רמב"ר נ"ע.

באותו מעמד שלח רבנו הגדול אליהם ציר מיוחד לאמר הצדק אתכם, אבל המוח שליט על הלב, וזאת היא עבודת אנ"ש להיות לכם ברשותם ומכון לאהבתו ויראתו ית', ולבא פליג לכל שייפין בפועל במדות טובות באהבת כל ישראל לטובה וסוף כבוד אלקים לבא כאשר יפוצו מעינות מעין בית ד' אשר נגלה ע"י מורנו הבעש"ט נ"ע ומלאה הארץ דעה את ד'.

ובחדש אלול דשנה ההיא שלח רבנו הגדול מכתב זה להחסיד ר' משה נ"ע

ב

”יחידות” של קבוצת חתנים וכלות שיחיו

- אור לי”ג שבט תשד”מ -

תרגום חפשי מאידית

השי”ת¹ יברך את כאו”א מכם, וכולכם יחדיו, שההכנות לקראת החתונה תהיינה ברוח היהדות וברוח החסידות, מתוך שמחה וטוב לבב, מתוך הרחבה ובאופן של הצלחה, ולאחרי כן - תהי’ החתונה בשעה טובה ומוצלחת, בנין עדי עד² על יסודי התורה והמצוה, ותתברכו בבנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות.

ועד החתונה, בעת החתונה ולאחרי החתונה - תעסקו בהפצת היהדות, הן ע”י הוראת ”דוגמא חי”” מהנהגה אישית, והן ע”י הדיבור מתוך חיות - בדברים היוצאים מן הלב³ - עם משפחותיכם וכל אלו הנמצאים מסביבכם, להוסיף בכל עניני יהדות, ועד שביתכם יהי’ ”בית ועד לחכמים”⁴, שעייז ממהרים ומקרבים את הגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו, שאז יהי’ ענין הנישואין דבני” והקב”ה⁵.

וכל ענינים אלו - באופן דהולך ומוסיף ואור, ומתוך שמחה וטוב לבב, ונוכה לשמוע מכם בשורות טובות - עד החתונה, ולאחרי החתונה, לאורך ימים ושנים טובות.

* * *

בהתאם למנהג בכמה מקומות⁶ - כדאי ונכון שהחתן וכלה יתנו צדקה מכספם

(1) בהבא לקמן - ראה לקו”ש ח”כ ע’ 575 ואילך. וש”נ.

(2) ראה לקו”ת פקודי (הד, ואילך) ביאורה”ז - לאדהאמ”צ (וארא לוד). להצ”צ (וארא קפת ואילך).

(3) ראה ס’ הישר לר”ת שי”ג. של”ה ש’ האותיות ל’.

(4) אבות פ”א מ”ד.

(5) ראה שמו”ר ספט”ו. נתבאר בלקו”ת שה”ש ביאור לד”ה כי על כל כבוד חופה פ”ג (מת, א-ב).

(6) ראה מדרש תלפיות ענף חו”כ אות ח. שלחן העזר ס”ו סעיף ו’ סק”ה.

ביום החופה בבוקר, וכן יעשו הוריהם אחיהם ואחיותיהם - לזכותם של החתן והכלה, ופעולה זו בודאי תוסיף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה בכל הענינים האמורים לעיל.

ומכיון שהקב"ה רואה כבר עתה שיעשו כן ביום החתונה והחופה - נפעלת ההוספה בהמשכת הברכות עוד לפני החתונה⁷, בכל המצטרך, ובפרט - בנוגע להכנות לקראת החתונה, הן בגשמיות והן ברוחניות.

* * *

כדי להשתתף בשמחת חתן וכלה, שהיא גם שמחת כלל ישראל, ועד שזוהי הכנה לשמחת הגאולה - כפי שאומרים ב"שבע ברכות": "מהרה הוי' אלקינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול מצהלות חתנים מחופתם ונערים ממשתה נגינתם" - אתן לכל אחד ואחת מכם שטר של דולה, כדי לתת לצדקה (לזכות החתן והכלה) ביום החתונה, ביחד ובהוספה על נתינת הצדקה מכספכם.

וכאמור - קיום מצות הצדקה בודאי תוסיף בברכותיו של הקב"ה בכל הענינים הקשורים עם החתונה, ההכנות לחתונה, "שבע ברכות" וכו'.

ובעיקר - שבקרוב ממש תזכו ללכת לקבל פני משיח צדקנו בתור "בית בישראל" (בנין עדי עד) חדש, וכולם יחדיו הולכים לארצנו הקדושה, ושם גופא - לירושלים עיר הקודש, ושם גופא - לביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידיך"⁸, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(7) להעיר משו"ע או"ח סתקע"א ס"ג.

(8) בשלח טו, יז, פרש"י עה"פ.

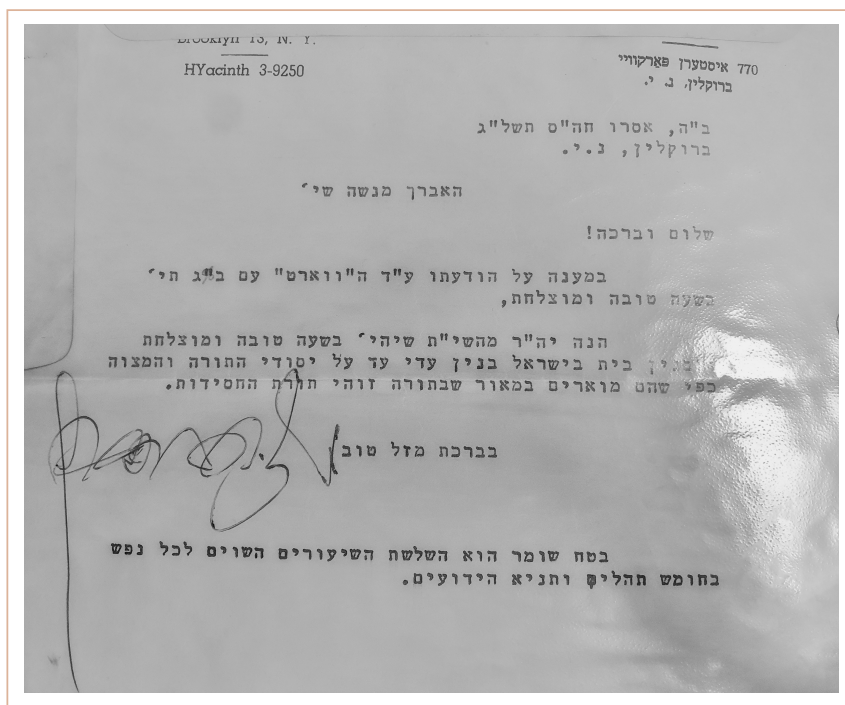

שמחתי באזמרים לי

מכתבי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
לאירועי שמחות במשפחה

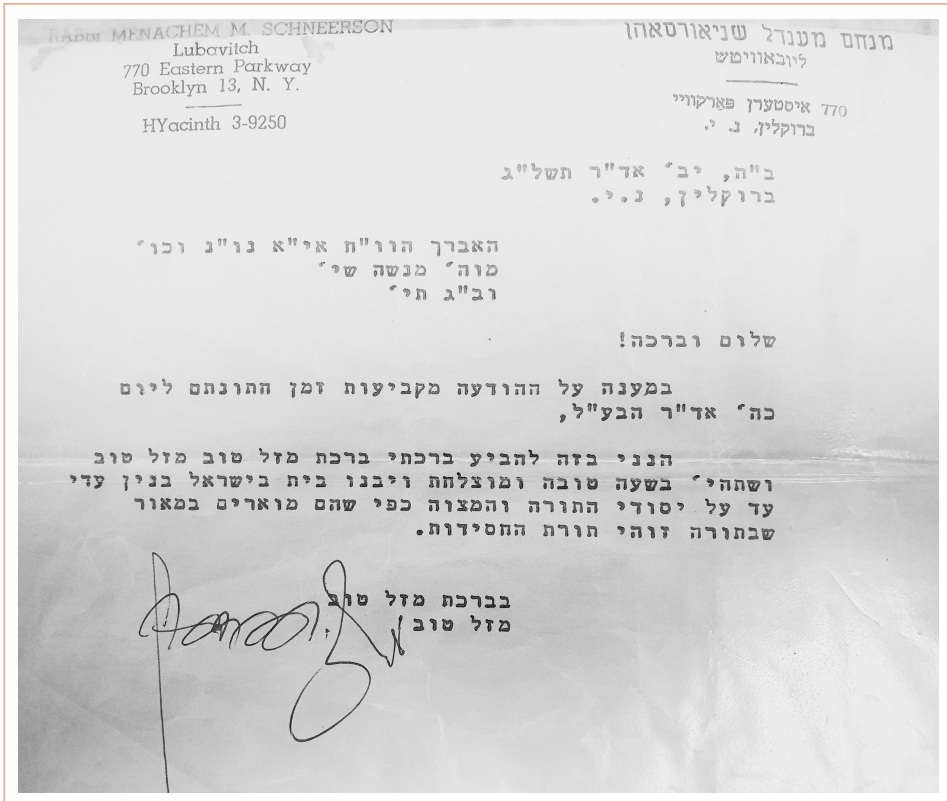

✦ ברכה לווארט לסב הכלה ✦

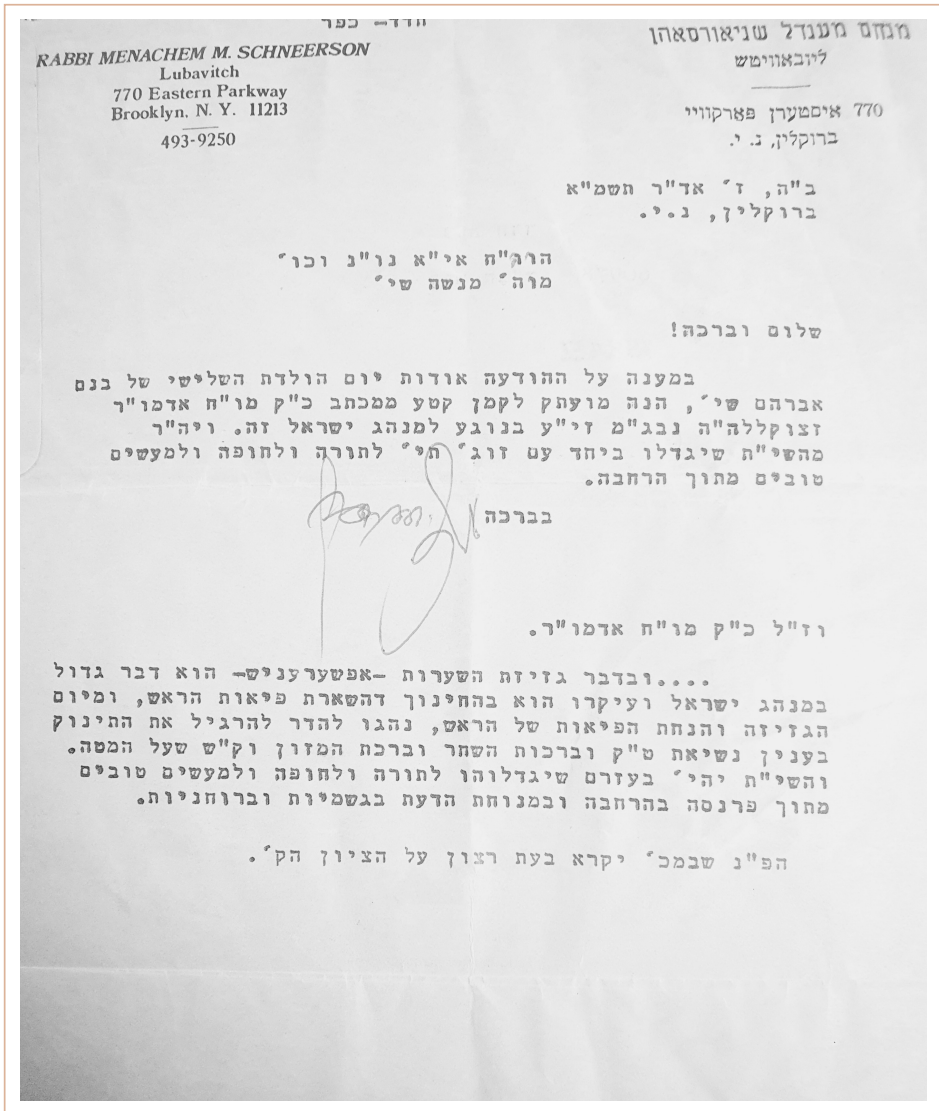
נ

✦ ברכה לחתונת זקני הכלה ✦

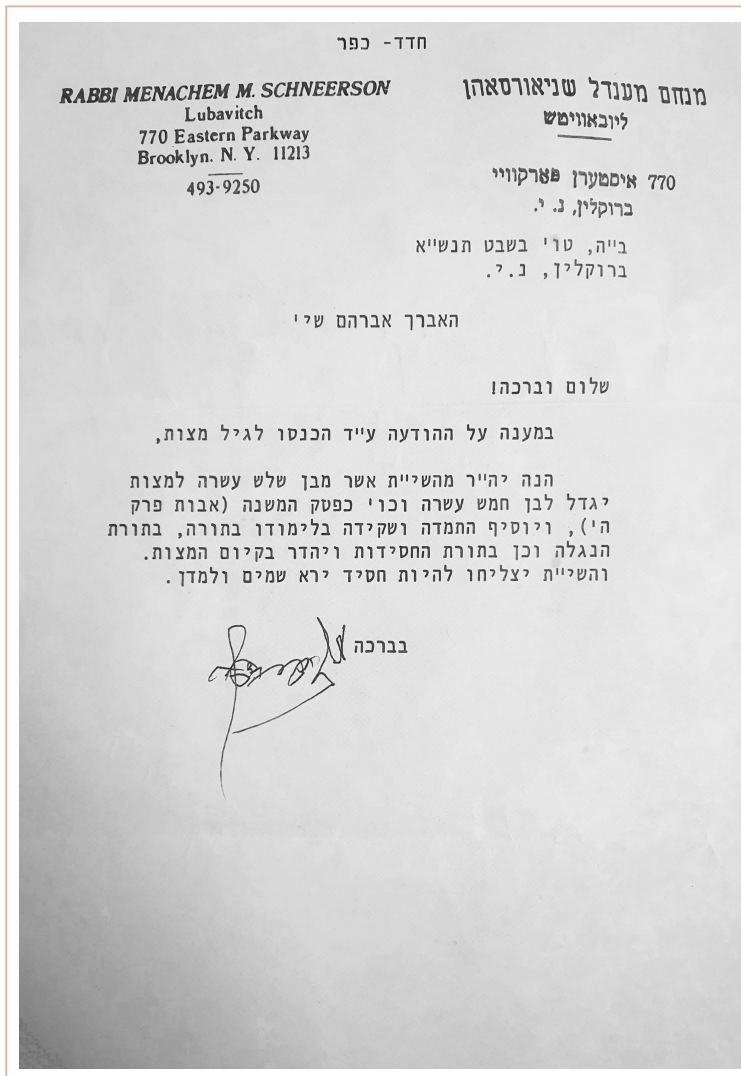

✦ ברכה ל'חאלקה' של אב הכלה ✦

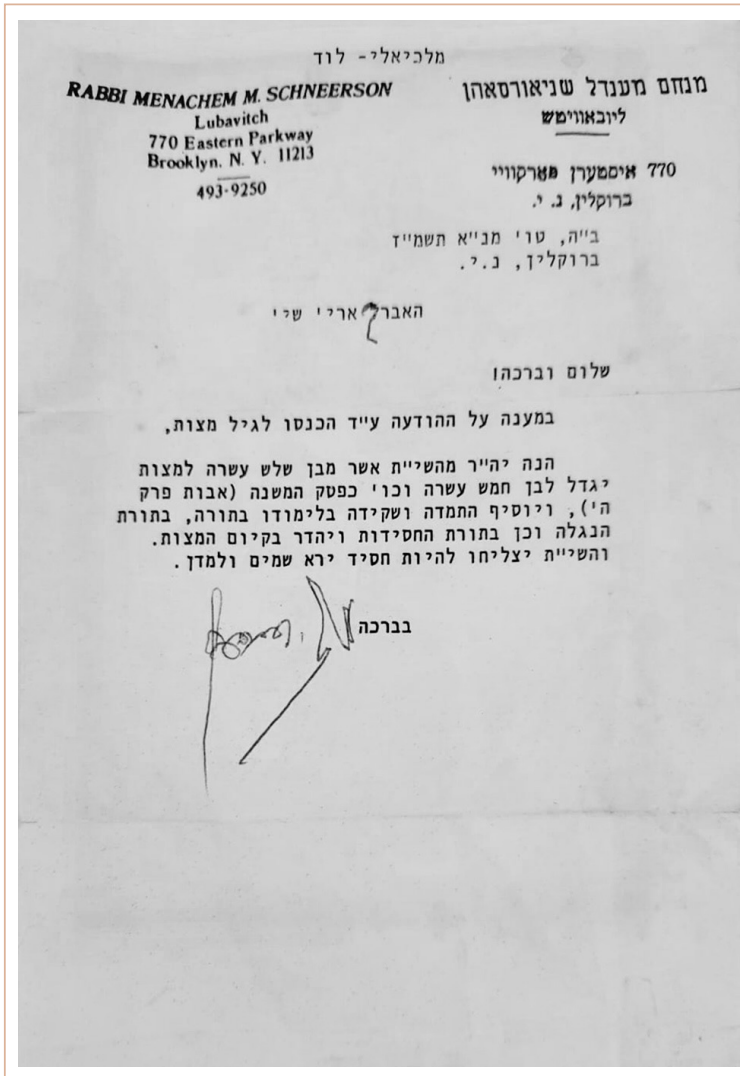
ך

➤ ברכה לבר המצוה של אב הכלה ➤

ה

➤ ברכה לבר המצוה של אב החתן ➤

האברלק ארי שי'

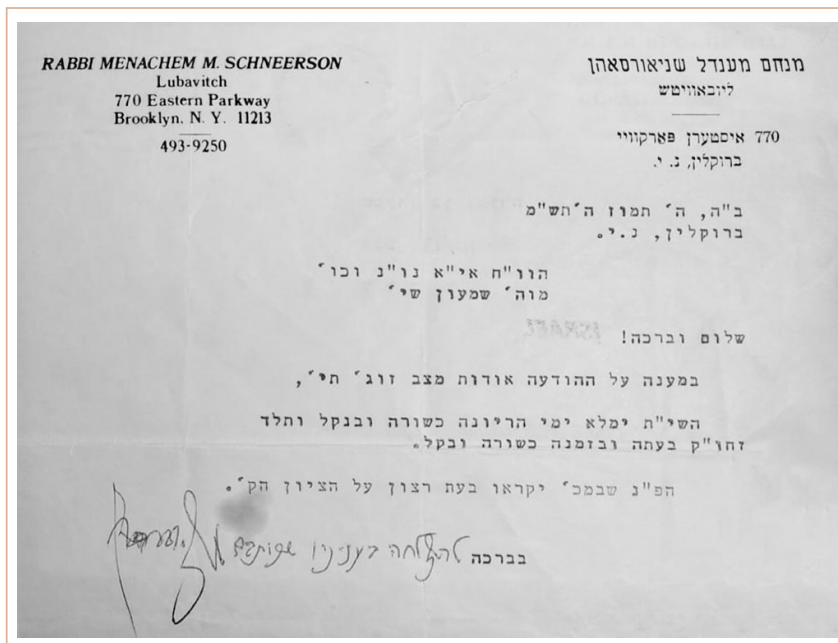

זיכרונם בדרך ישרה

לפנינו אחד עשר מכתבים ובהם עצות והדרכות במגוון נושאים ■
שלושת המכתבים הראשונים נכתבו לזקני החתן ■ לאחריהם
אלו שזכה לקבל סב הכלה - הרב מנשה חדד ע"ה
המכתבים כולם מתפרסמים כאן לראשונה

➤ להצלחה בעניניו שכותבם ➤

בברכה להצלחה בענינים שכותבם חת"ק

נ

➤ משנה מקום משנה מזל ➤

מלכיאל - לוד

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.

ב"ה, כ"ג ניסן תשמ"ב
ברוקלין, נ.י.

הו"ה אי"א נו"נ וכו'
מוה" שמעון שי'

שלום וברכה!

במענה על ההודעה ע"ד הכנסת לדירה חדשה,
הנה יה"ר מהשי"ת שיהי' משנה מקום משנה
מזל לטובה ולברכה בגשמיות וברוחניות.

הפי"נ שבמכ"י יקרא בעת רצון על הציון הקי'.

בברכה
Menachem Schneerson

נ.ב.

בלימוד ברבים מובן שצ"ל/שאלת המשתתפים בהלימוד.
תי"ח על הברכות, וכבר מלתי אמורה בתוה"ק: ואברכה
(ה' מקור הברכות) מברכינ', בבדכ"ו של הקב"ה שתוספתו מרובה
על העיקר.

בלימוד ברבים מובן שצריך להיות ע"פ שאלת המשתתפים בהלימוד

⇨ בדיקת המזוזות ⇨

טבג-ק. גח

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליוכאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בייה, הי אדייש תשנ"ב
ברוקלין, נ. י.

הווי"ח אי"א נוי"נ וכו'
מוהי שמעון שי

שלום וברכה!

הפיי"ש שלו ממוצשייק אור לג' אדייש
נתקבל,

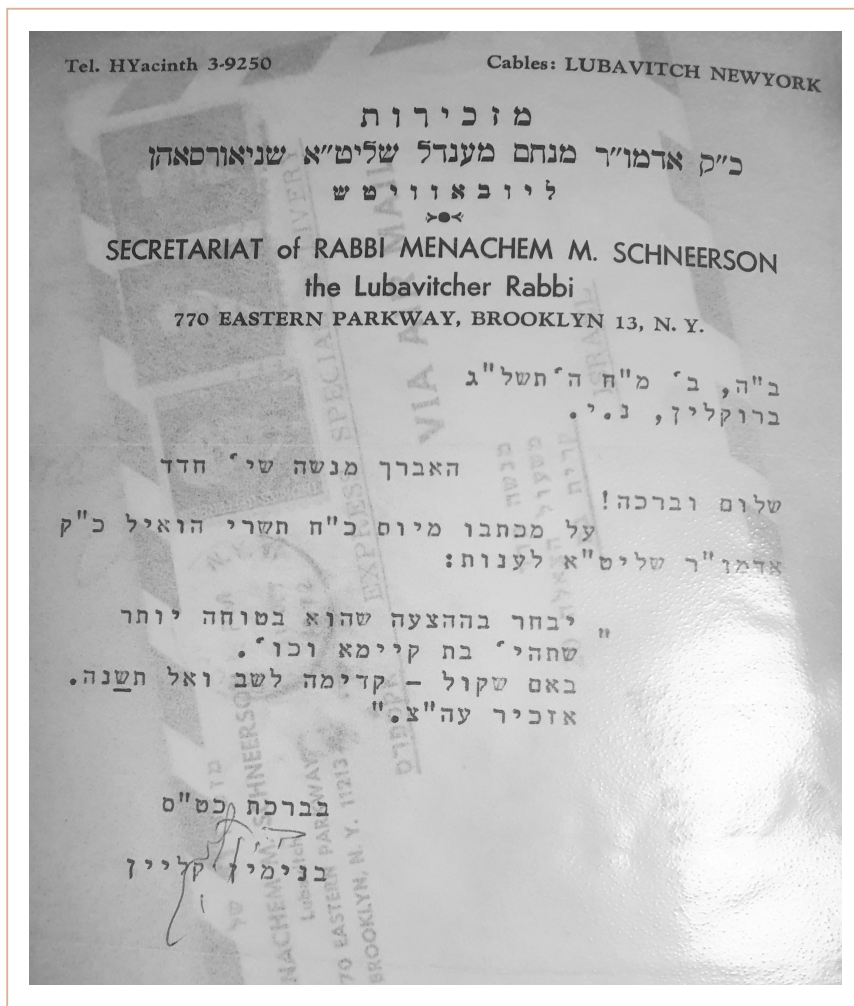
ויקרא בעת רצון על ציון כ"ק מוי"ח אדמו"ר
זצוקלהי"ה נבגי"מ זי"ע.

מהנכון לבדוק המזוזות דכל אלה שמבקש ברכה
עבורם - באם לא נבדקו ביב' חודש האחרונים -
להיות בטוח שכולן כשירות כדין.

מזכיר

ד

✦ לבחור בהצעה בטוחה ✦

מכתב זה הגיע כמענה על שאלתו של הרב מנשה חדד ע"ה באיזו משרה לבחור: האם להמשיך בעבודתו בישיבה בלוד, או להיענות להצעת משרה בישיבה בקרית גת. נקודת המענה היא לבחור "בהצעה הבטוחה", ואכן בסופו של דבר המשיך הרב חדד בעבודתו בלוד.

ה

❖ טיפול רפואי כעצת רופא ידיד ❖

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בייה, לייט-כייף כסלו
ב-ג פ' וישב, ה'תשמ"ו
ברוקלין, נ. י.

הרה"ח הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ
כו" מו"ה מנשה שי

שלום וברכה!
המכ' נתי' ות"ח.
וכהוראת אדמו"ר הזקן בעל הגאולה דימים אלה -
באגה"ק שלו הידועה ד"פוחחין בברכה" -
פתיחת מכתבי זה בברכה לכל המצטרך בגו"ר - כולל
לבשו"ט תכה"ל,
וכהוראת ימי חנוכה הקרובים וסמוכים - להוסיף
ולהעלות בקודש, בכל עניני טוב,
שהרי גם כל טוב גשמי - כל הי"עובד את הו"י בשמחה
ובטובת הנפש הטוב הזה מסיר ממנו כל הדברים המונעים" מתומ"צ,
ומשפיע ו"מחזיק את ידו לעשות" התומ"צ.
- כדברי הרמב"ם הידועים (הלי תשובה פ"ט).

בברכת חג הגאולה
ולימי חנוכה שמחים
ומאירים
מאירים גם בימים שלאחריהם,
בכל ימות השנה

בנוגע לטיפול הרפואי דילדיו שלי - כעצת רופא ידיד.
בטח משתתף הוא בכל המבצעים. והי' יצליחם.
הפ"נ שבמכ' יקרא בעת רצון על ציון כ"ק מו"ח
אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ זי"ע.

הפ"נ שבמכתבו יקרא בעת רצון על ציון כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה נמג"מ זי"ע.

ן

שלא על מנת לקבל פרס

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.

ב"ה, כ"ו שבט, ה'תשל"ו
ברוקלין, נ.י.

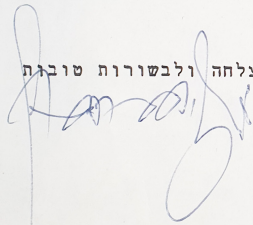
הון"ח אי"א נ"נ עוסק בצ"צ כו'
מו"ה מנשה שי

שלום וברכה!

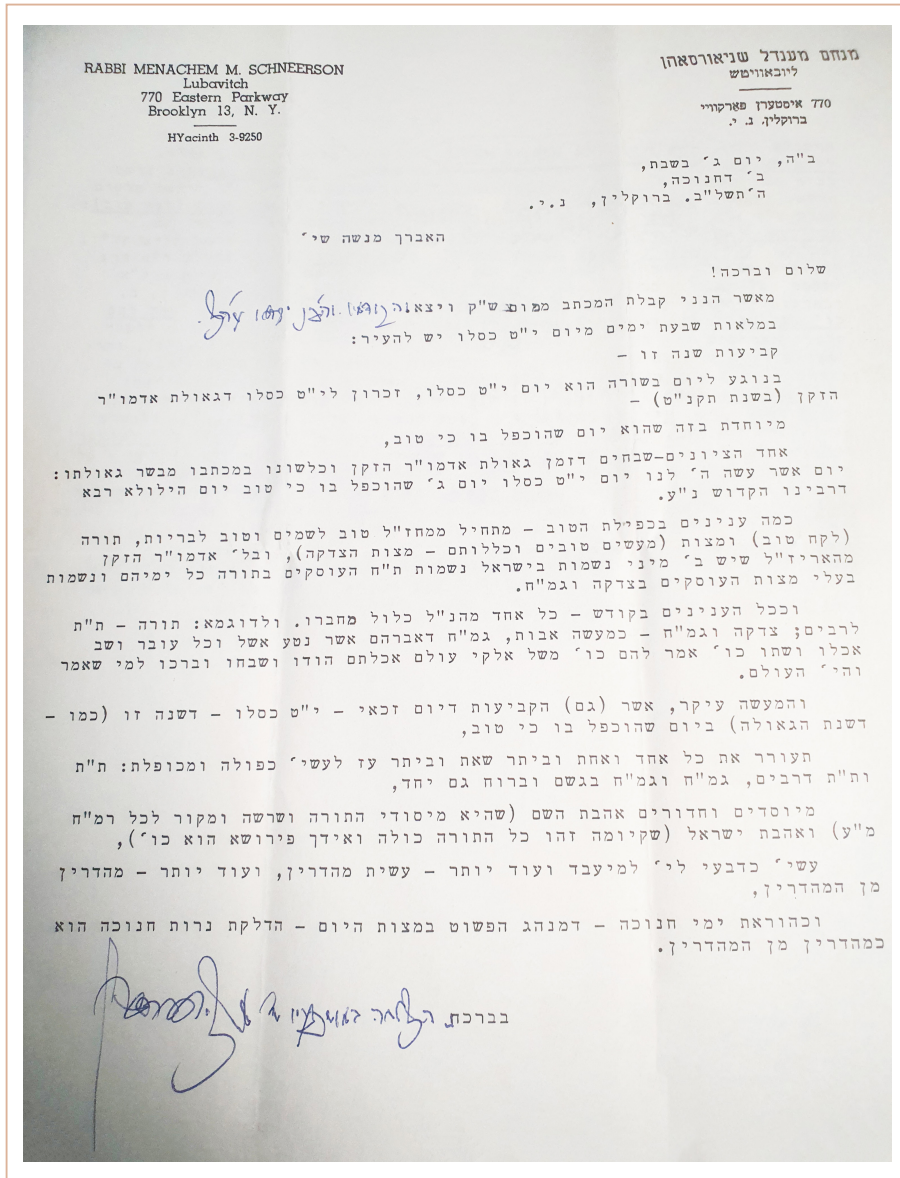
והמכ"ו
מאשר אני קבלת הפ"נ, והשי"ח ימלא משאלות לבבו לטובה ולברכה.
וכיון שהנהגה בחיי היום-יום מתאים לרצונו של השי"ת זהו הצנור
והכלי לקבלת ברכות ה', הרי מובן שכל הוספה בעניני תורה ומצותי' מוסיפה
בברכותיו בכל המצטרך, אף על פי שציוויי ה' מוכרח לקיימם מצד עצמם גם
שלא על מנת לקבל פרס.

ובענין שהזמן גרמא, בקשר ליו"ד שבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח
אדמו"ר, שעל ציון שלו יזכירוהו בחפלה, בודאי שעל כאו"א מאתנו להתבונן
איך שבעל ההילולא הקדיש ימי חיון להחזקת והפצת התורה והיהדות, בלי פשרות,
ובמסירת נפש ממש, ומעשה עיקר, שהתבוננות תביא להוספה בהתאמצות כאו"א
ללכת בדרכיו, ובפרט שבעל ההילולא עומד לימינם של כל ההולכים באורחותיו
וממשיכים בפעולותיו, וברכתו מלוה אותם להצליח בזה וגם בעניניהם הפרטיים,
בגשמיות וברוחניות גם יחד.

בברכה להצלחה ולבשורות טובות
בכל האמור

ברכת הצלחה במושפעיו שי'

מאשר הנני קבלת המכתב ממופצ"ק ויצאוי"ק והוקדמיו והפ"נ יקראו עה"צ...
בברכת הצלחה במושפעיו שי' חתי"ק

ח

➤ בברכה לבשו"ט גם לע"ל ➤

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
Hyacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.

ב"ה, זאת חנוכה, ה'תשל"ה
ברוקלין, נ.י.

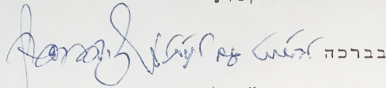
הו"ח אי"א נו"נ כו'
מו"ה מנשה שי'

שלום וברכה!
מאשר הנני קבלה המכתב ממוצש"ק וישבנכו ואת' ה'תשל"ה
ימי השבת והיו"ט
-שגם ימי חנוכה - יו"ט הם -
אחת הכוונות בהם היא שישפיעו על הימים הבאים אחריהם (עד יום השבת
או היו"ט שלאחריו) פתאים לתוכנם, וימשיכו בהם מעניניהם בכלל ומהנקודות
העקריות שלהם - בפרט.
מעניני ימי חנוכה דאזלינן מינייהו - ה"ה ע"פ המבואר בארוכה בכ"מ
דעיקר מצוה חנוכה - היא הדלקת הנרות,
הרומזים על כל המצות כולן, וכמש"נ כי נר מצוה ותורה אור,
אבל מיוחדות מצוה שבנרות אכל המצות - שבהם מודגשת חכונת הנר שבמצות
(להאיר המקום והדרך ולהגן מן המזיקים) ועד שנראית גם לעיני בשר,
למיוחדת במצוה שבנרות עצמן מצוה נ"ה - שענינה פרסומי ניסא דוקא.
הלימוד עיקרי בהנ"ל והוראה - שהתורה והמצוה מאירים דרך החיים של
כל איש ואשה ומגינים עליהם, ולא רק ע"פ המדידה של דרכי וחוקי הטבע
אלא גם למעלה מזה - הנהגה נסית.
- ואף שאין סומכים על הנס, וצ"ל עשי' בדרך הטבע וכמש"נ וברכך ה"א
בכל אשר תעשה ולא שיהי' יושב בטל - ה"ז רק כפי האפשרי ורק מפני שכן
היא הוראת התורה,
- שמונן עפ"ז ופשוט שאין מקום לעשי' כזו באם היא בניגוד לתורה
וקיום מצוהי' -
ולכן בכל מצב ובכל אופן - יתנהג כמש"נ שתי באד' הוי' מחסי וילך
לבטח דרכו בחיים, כי יבטח בה' והי' ה' מבטחו -
והוראה זו ולימוד זה צריך לפרסמם דוקא.
ויתרה פרסומי ניסא דחנוכה על זו דימי פורים שהיא בבית הכנסת וע"י
דבור (מקרא מגילה),
מש"א דחנוכה - שהיא ע"י עשי' (הדלקת הנרות) ועל פתח ביתו (וחצרו)
מבחוץ.
ויה"ר אשר הנרות הללו, עליהם אמחז"ל שאינן בטלין לעולם - שמזה לומדים
גם לההוראות שבהם, ובלשון הידוע: וואס די ליכטלאך דערציילען -

מאשר הנני קבלת המכתב ממוצש"ק וישב וכו' ות"ח על הבשו"ט.
אבל מיוחדיות מצות שבנרות מכל המצות...

ב

ידחו כליל את חושך הגלות, ובמהרה בימינו ממש יקוים היעוד קץ שם לחושך, קומי אורי כי בא אורך וכבוד הוי' עליך זרה, בגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

בברכה

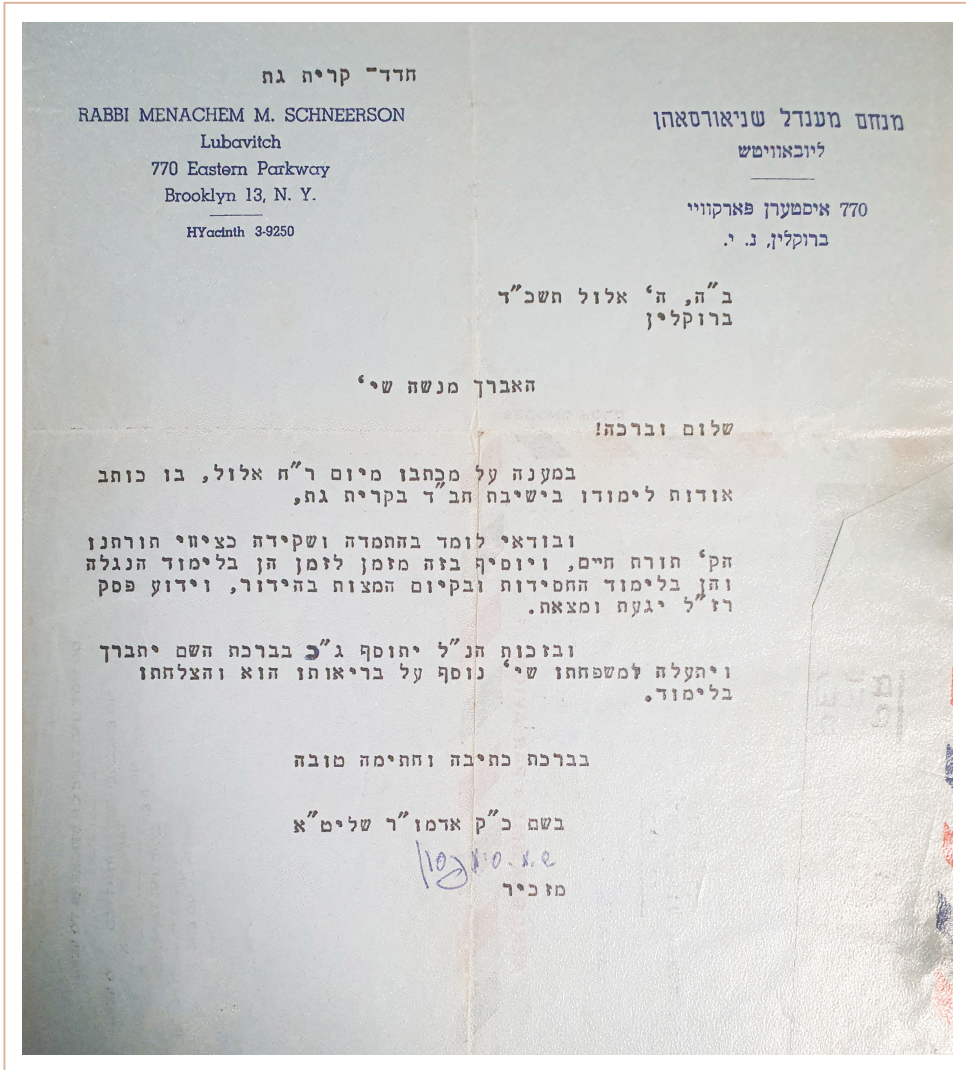
דאח חנוכה: דאח ד"ה ברוך שעשה נסים סוס"ד (אוה"ת בראשית ה"ה). יו"ט ה"ס: מגלת תענית פ"ט. וראה כל בו הובא בבאה"ט או"ח סתרפ"ג. עד. שלאחריו: ראה לקו"ת ברכה צה, ב. דאזלינן מינייהו: באים לדרגת מהלכים (ראה אוה"ת להצ"צ בראשית כד, ב. וראה תו"א ס"פ וישב. ובאוה"ת שם). עיקר הנרות: ראה תוד"ה הרואה סוכה (מו, סע"א). מגן אברהם יש סימן תרע"ו ובנו"כ שם. צפנה פענח (להגאון מרגאצוב) על הרמב"ם הלכות חנוכה פ"ג ה"ג. כל. אור: משלי ו, כג. סוטה כא, א. מצות שבנרות: דמקדש, שבת (ודהבדלה), דכבוד ביהכנס"ט וכיו"ב. שבהם מודגשת: שלכן אמחז"ל שדוקא ע"י מצות נר שבת והחנוכה הוי תו"א ע"י בנים ת"ח וכו' (שבת כג, ב. וראה גם זה"א מה"ב). להאיר. המזיקים: סוטה שם. פרסומי ניסא דוקא: שבת שם. וברמב"ם סוף הל' חנוכה: ומצות נ"ח מצוה חביבה היא עד מאוד וצריך אדם להזהר בה כדי להודיע הנס כו'. *שאינן. הנס: להעיר דאפילו לצורך ציבור אין מתריעים על מעשה נסים (ירוש' תענית פ"ג, ה"ב). וראה זה"א רל, ב. ובניצוצי זוהר שם. וברכך. בטל: דברים טו, יח. ספרי שם. ורק. התורה: ראה סידור ד"ה מזמור לתודה (מד, ב). הוראת התורה: הטעם ע"ז ראה קונטרס ומעין מכ"ג. שתי. מחסי: תהלים עג, כח. וסיומו לספר כל מלאכותיה - מעשין הנוראים והנפלאים (מצו"ד). ובראב"ע שם: אז ידע דעת עליון כו'. יבטח. מבטחו: ירמ' יז, ז. וראה כתר ש"ט ד"ה ובטח בה" (ס"ב רל - בהוצאת קהת). בארוכה בשער הבטחון בס' חוה"ל. ועל. מבחוץ: שבת כא, ב. הנרות הללו ידחו כלל: להעיר מלקו"א להה"מ ד"ה דרך שלשת ימים (סקע"ט - בהוצאת קהת): בכל מצוה נעלם בה הכל כו'. מבחוץ: ועד דכליא ריגלא דתרמודאי שגם המורדיי יבואו לכלות הנפש (סד"ה מצוה משתקע, תר"ל). שאינן בטלין לעולם: רמב"ן ר"פ בהעלותך. ובלשון הידוע: שיחת כז, כסלו תש"ו (הוספה קונ"ג ד"ה ברוך שעשה נסים, ברקלין, תשי"א). קץ שם לחושך: איוב כח, ג. אוה"ת ר"פ מקץ ושי' קומי. זרח: ישעי' ס, א. משיח צדקנו: שהוא משמונה נסיכי אדם (שיכה ה, ד. סוכה נב, ב) ואז הכינוי של ח" ניםין (ערכין יג, ב), ועד"ז - ח" ימי חנוכה נ (תו"א מקץ לג, ד). - עוד שייכות חנוכה ושמונה ראה ליקוטי לוי"צ אגרות ע שפו.

(* אי ש ואשה: להעיר מפרש"י שבת (כג, א ד"ה היו): וע"י אשה נעשה הנס (דננ המלחמה). ובפע"ח סוף ש' חנוכה: גאולת יון ע"י בה מתתיהו.

בברכה לבשו"ט גם לעת"ל חתי"ק

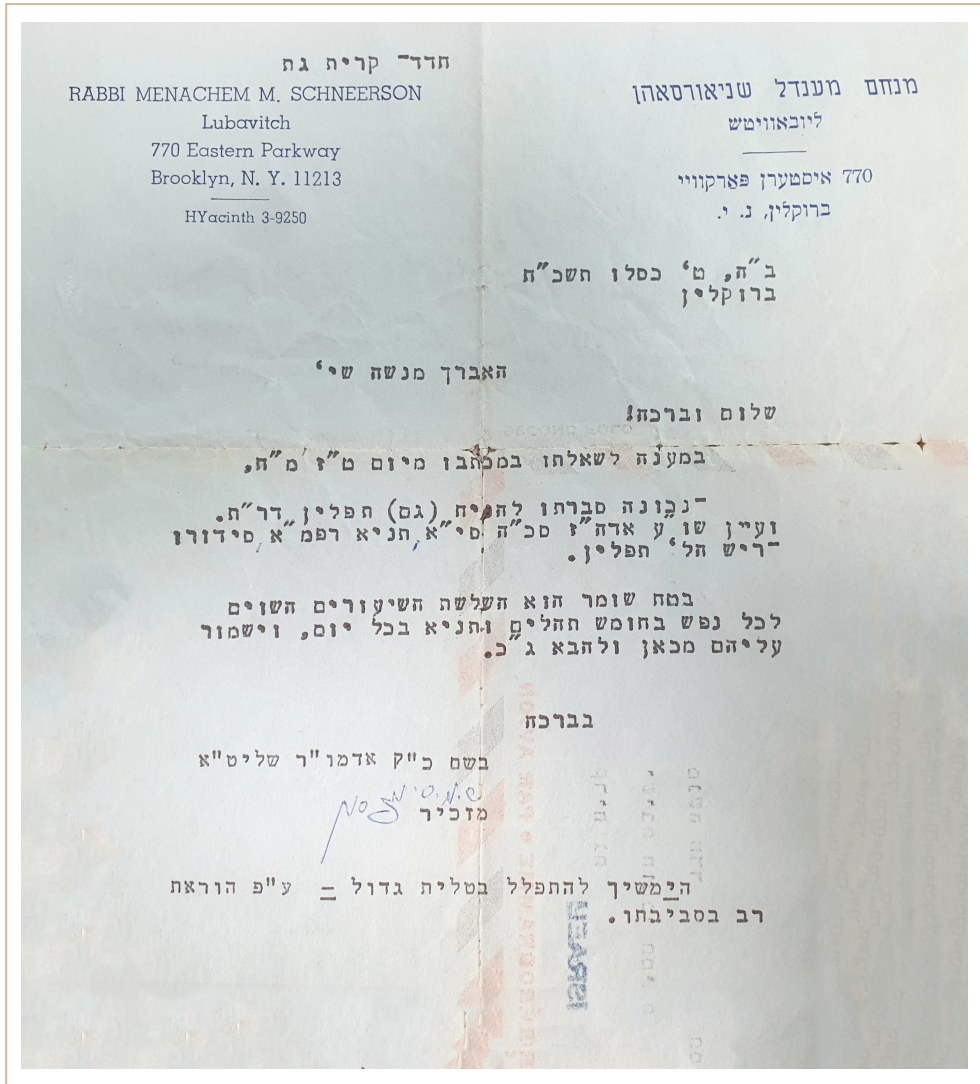
◀ התמדה ושקידה ▶

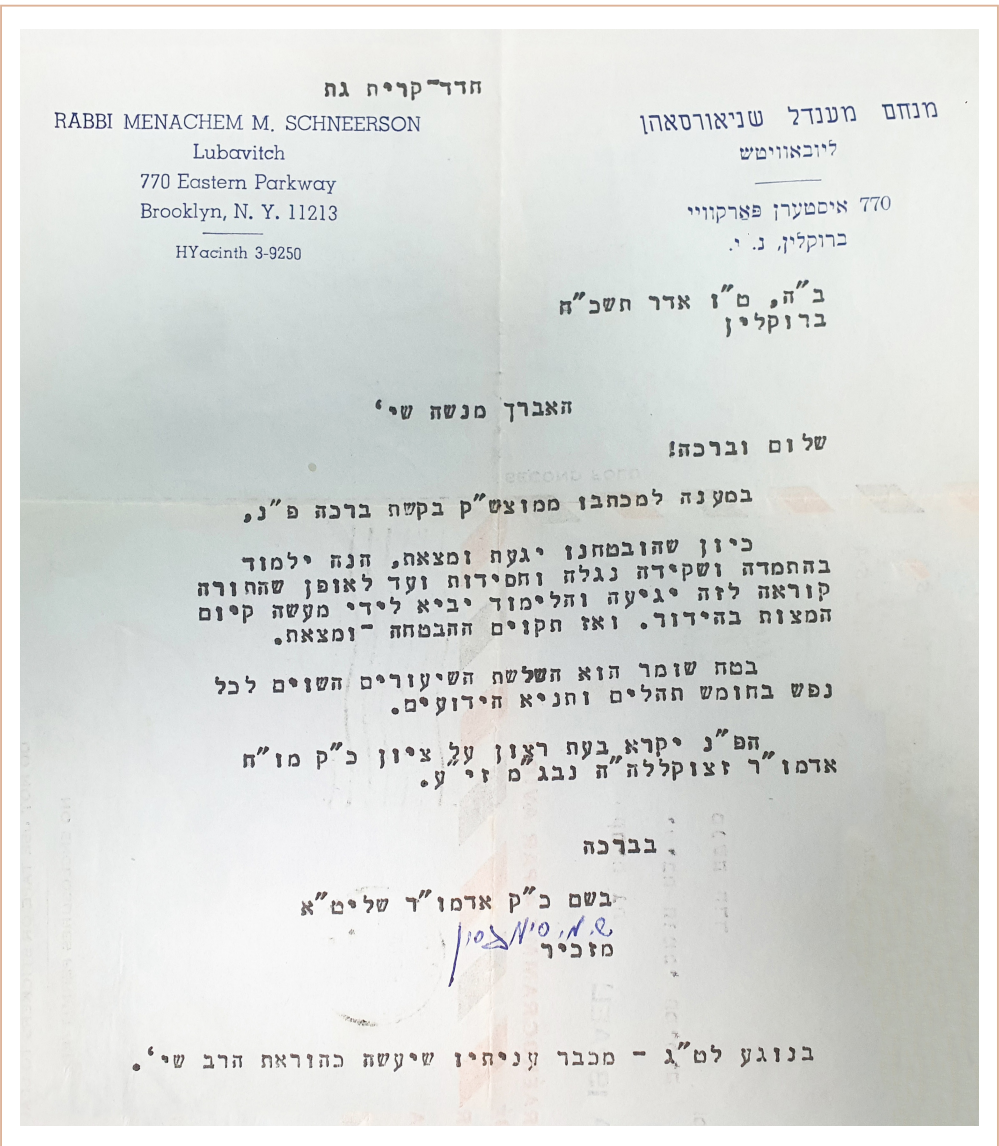

י

◀ לבישת טלית גדול ותפלין דר"ת קודם החתונה ▶

הרב מנשה חדד ע"ה שאל בבחרותו האם להניח תפילין דר"ת, כפי שהיה נהוג אז בין כולם - שהיו מתחילים להניח רק לאחר קבלת הסכמה, ובנוסף שאל באותה הזדמנות האם להמשיך בלבישת הטלית קודם החתונה.

כמה חודשים לאחר מכן, הוא שאל שוב לגבי הטלית, האם להמשיך להתפלל עם ט"ג קודם החתונה. בשני המכתבים התקבלה התשובה - לשאול רב. בסופו של דבר הוא שאל את רבה של קרית גת - הרב דרמר, והלה השיב לו: "אם אתה נוהג כשיטת חב"ד בהנחת תפילין של ר"ת, אז תנהג כשיטת חב"ד גם בענין הטלית...".

תובנות מתורת הרבי

תורת החסידות, הליכותיה והדרכותיה - ארוכות הן מארץ מדה, ורחבות מני ים. אך במבט ממוקד, ניתן להצביע גם במספר שורות מועט על האור החדש שתורת החסידות - ובפרט תורת כ"ק אד"ש - העניקה למושגי יסוד בסיסיים.

לפנינו קומץ של תובנות בסגנון זה - מאת אב החתן, הרב אריק מלכיאלי שי', המהווה תדפיס בלבד מתוך קובץ רחב יותר שיראה אור בקרוב בעז"ה ית'.

לתובנות הוספנו תמונות בפרסום ראשון משהותו של אב החתן במחצית נשיא הדור

אהבת ישראל

יש לראות ולהסתכל על כל יהודי מצד פנימיות נשמתו. היא הדבר הכי מושלם והכי קדוש וטוב שיש. ואז ממילא מתעוררת אהבה אמיתית ועמוקה אליו

אחד מסימני ההיכר והמאפיינים הבולטים של חסידות חב"ד בכל הדורות מאז היווסדה ובפרט בדור זה, היא ללא ספק האהבת ישראל העצומה אל כל יהודי החוצה כל מגזרים, ללא יוצא מן הכלל..

תופעה זו היא פועל יוצא ישיר מהשראתו של הרבי ואיזכור הדבר בשיחותיו במידה רבה ביותר.

חב"ד כמו בחב"ד, ראשי תיבות: חכמה בינה ודעת - כל רגש וכל הנהגה מגיעים כתוצאה מתובנות עמוקות מספרות היהדות הקבלה והחסידות.

אי לכך גם תופעת אהבת ישראל החב"דית אינה רק רגש של סימפטיה הומאנית נחמדה, אלא היא באה מתוך לימוד מסודר והסתכלות טהורה עמוקה ואובייקטיבית על מהותה ומעלתה האדירה האינסופית של הנשמה.

חומר הגלם של הנשמה הוא משובח מאוד. היא חלק אלוקה ממעל ממש, היא חבוקה ודבוקה בבורא בקשר של קיימא הבלתי ניתן להתרה. גם כשהאדם חוטא הרי נשמתו אינה חלק מהמשחק הבזוי הזה. היא נשארת נקיה מכל רבב, ובדביקות ונאמנות מוחלטת לבורא.

הדבר דומה לכרטיס ושלב תקשורת שהוא במיטבו גם אם כרגע אין הוא מפעיל ומבטא תקשורת גלויה. זוהי רק בעיה טכנית עקב היותו שרוי במכשיר שאינו תומך בו..

חז"ל הפליאו במעלתן של ישראל עד שגזרו אומר שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון. הרבי הסביר זאת במובן, שגם אם בפועל ובכמות הם אמנם אינם עסוקים כל עתותם בקדושה, ומקיימים מעט מאוד מצוות, אין להסתכל על הדברים בשטחיות אלא להבין שמתחת לפני השטח המציאות רבודה ומורכבת הרבה יותר. גם המעט בכמות שהפושעי ישראל עושים, יש בו איכות רבה. המצוות והקדושה הם עיקר מציאותם המבטאים את מהותם נאמנה, הם ממלאים את מציאותם ונשמתם, את התת מודע הפנימי שלהם. לעומת זאת, העבירות שהם עושים מבטאים רק את החלק החיצוני של המודע שלהם.

מתוך הבנה זו, נובעת אמונתו הבלתי מסוייגת של הרבי בכל יהודי בכל מצב רוחני שהוא, וביכולת שלו לבצע מהפך מוחלט בהנהגתו. כיון שאין צורך ליצור דבר חדש, אלא סך הכול לגלות את מה שקיים בו מכבר, להוריד את העפר הרוחני המכסה על המים חיים האלוקיים הנמצאים בעומק נשמתו והווייתו.

הרבי ציטט פעם את מאמר בית הלל 'כיצד מרקדין לפני הכלה?! - כלה נאה וחסודה'.

שכשבאים לאירוע חתונה יש לשבח את הכלה ולומר לבעלה שעשה בחירה מעולה ושיש לו טעם מיוחד, כיון שזכה בכלה נאה ומיוחדת. לדעת בית הלל זה נוהל קבוע שיש לאומרו לכל זוג גם אם הכלה בעלת מום וללא כל חן מיוחד. והסיבה לכך היא:

גם אם היא מכוערת ובעלת מום, ואין בזה שקר - כיון שאם החתן בחר בה כנראה שבעיניו היא נאה.

הסביר הרבי שבפנימיות העניינים, כך גם אצל כל יהודי, שהוא הכלה של ה', גם אם נראה הוא בחיצוניות כבעל מום רוחני, הרי שכיון שה' בחר בכל יהודי הרי זה מגלה שבעיני ה' הוא נאה וראוי, וכמו שנאמר ועמך כולם צדיקים.

מקורות: ליקוטי שיחות חלק טז פרשת תרומה ד. ועוד.

משאליות רוחנית

כל מציאות האדם בעולם, על כל מרכיביה ורכושה וכשרונותיה, אינה אלא לבצע את השליחות האלוקית העליונה.

אחד הטקסטים מחז"ל שהרבי הרבה לצטט הוא מאמר המשנה בסוף מסכת קידושין - 'אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני'.

ישנם שני גרסאות למאמר זה.

הגרסה הרגילה היא 'אני נבראתי לשמש את קוני'.

אך בספרים מסויימים הגרסה היא כנ"ל - 'אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני'.

הרבי הסביר שהשינויים בין שתי הגרסאות אינם רק סמנטיקה חיצונית, אלא מקפלים בתוכם משמעות עמוקה מאוד שרלוונטית לכל אופן חיי האדם בעולם לאורך כל ימי חייו.

ישנו אופן ודרך חיים בה האדם ראשית כל חש ומרגיש את מציאותו לכשעצמה - 'אני נבראתי'.

הוא מגדיר את עצמו כאוטוריטה עצמאית.

כמובן שהוא רוצה להיות אדם ערכי ובעל משמעות עמוקה רוחנית ואלוקית, אך זה דבר נוסף על עצם מהותו.

במטאפורה למכשיר טלפון ניתן לומר שבאדם זה ערכים הם מקבילים ל'אפליקציה' שהוא מוריד למכשיר אך אינה הגדרת ברירת המחזל של מערכת ההפעלה האישית שלו.

לעומת זאת האמירה ש'אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני' מבטאת תפיסת חיים שבה כל מציאות האדם היא השלמת רצון קונו, מציאות ותפיסה בה אין כל הצדקה ואין זכות קיום לחיים סתמיים ללא ערכים אלוקיים.

ניתן לדמות זאת למציאות הצבאית בה ישנם בגדול שני סוגי חיילים - ג'ובניקים וחיילים קרביים.

החייל הרגיל יש לו חיים עצמאיים די מסודרים, הכוללים את כל צרכיו כאכילה ושינה כמו שצריך.

לעומת זאת החייל מסיירות מובחרות נתון כל כולו למשימה ולעיתים אין לו לא יום ולא לילה, הוא נתון במציאות חיים של מאמץ עד קצה גבול היכולת ללא התחשבנות יתירה למילוי צרכיו ומאווייו.

ניתן לומר בזהירות שהרבי עצמו גילם באישיותו את הטוטאליות הזו. כל מהותו וכוחותיו היו נתונים לחלוטין לביצוע המשימות האלוקיות. הוא ממש 'הפקיר' ומסר את עצמו לכלל ישראל, ללא יום של חופש ונופש.

ואת פורמט החיים הזה הוא הנחיל לכל תלמידיו וחסידיו ההולכים באורחותיו ולכלל ישראל.

הוא העצים בכל אדם את המודל של התמסרות טוטאלית לשליחות האלוקית ומתוך שמחה וטוב לבב, הבאה מתוך ההבנה שדווקא חיים מסוג זה הם הממציאים את מהות האדם עצמו ומעניקים לו משמעות ברמה הגבוהה והטובה ביותר.

מקורות: ראה שיחת ליל שמחת תורה תשנ"ב.

התחזות חיובית..

יש לעשות מה שצריך, ללא הרהורים מיותרים שמא איננו אוהזים בזה לגמרי עם כל האמת הפנימית שלנו.

אחד היסודות וההכוונות החשובים והמרכזיים שהרבי לימד והדריך לאורך נשיאותו את כל שומעי לקחו הוא, שהאדם צריך ברוחניות להשתדל כלך הזמן להתעלות מעל עצמו ולעשות אף דברים שלכאורה אינם משקפים לחלוטין את מדרגתו הרוחנית הפנימית העכשווית.

טענה ותחושה נפוצה של אנשים רבים היא שעל אף שהם אכן רוצים בעקרון להיות מושלמים בתורה בחסידות ובמעשים טובים, אך מה לעשות שהם לא ממש אוהזים

בזה באמת ובפנימיות. האמת היא שלגישה זו יש שורשים גם בהלכה שנאמר על דברים מסוימים ש'לא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול' וישנם דברים שהנוהג אותם יכול להיחשב כגאוותן רוחני, אדם ש'עף על עצמו' ומייחס לעצמו דרגות אישיות גבוהות.

גם בספרות תורת החסידות במהלך כל הדורות דרשו עבודה פנימית. שאדם לא יטעה את עצמו וינהג לפי מדרגתו הרוחנית ולא מעבר לכך.

אך הרבי הנהיג בדורנו שאין לאדם לחפור מדי באיזה מדריגה הוא אוהז אלא ראשית כל עליו לעשות במעשה בפועל את הדברים שבקדושה הנדרשים, ובמקביל ישתדל גם לישר קו את מהותו הפנימית להנהגה זו.

ניתן להסביר את השינוי הזה בהנהגה מדורות קודמים בשלושה אופנים:

א. ירידת הדורות: בדורות הקודמים שהיו אנשים בעלי מדריגה הרי שהיה להם איזשהו מדד למה הם אוהזים ומה לא.

מה שאין כן כשמדובר בדור פשוט יותר הרי שאין למה לחכות ואם כבר אז כבר, שיעשו כל מה שצריך.

ב. עליית הדורות: אנו מתקרבים לזמן הגאולה שאז לפי המבואר החסידות ישתנה הכלל האמור כיום שהתלמוד ועבודה פנימית גדול ממעשה, אלא יהיה אז מעשה גדול, תתגלה מעלת המעשה בפועל. ככל שאנו מתקרבים לזמן הגאולה כך נדרש יותר מעלת המעשה בפני עצמו ללא קשר כמה עומד מאחוריו מטען של רגש ומוחין רוחניים.

ג. כוחה של חיצוניות:

ההנהגה החיצונית על אף רדידותה, יש בכוחה להשפיע לשנות ולעצב את המציאות בכל הרבדים. לדוגמא:

בענייני שכל - כשאדם פשוט יחזור וילמד הרבה דברי חכמה, הרי שלאט לאט הוא עצמו יהיה חכם ברמה מסוימת.

בענייני רגש ואופי - אדם אכזר שיתרגל להתנהג במעשי חסד הוא יהפך לאט לאט להיות איש חסד. ואף במראה חיצוני - אדם מכוער שילבש בגדים יפים, הרי שמראהו יראה יפה ומכובד יותר.

כך גם בתחום הרוחני, כשאדם מאמץ לעצמו התנהגות רוחנית ערכית ונעלית לאט לאט זה גם יעצב את מציאותו כאדם נעלה יותר.

מקורות: מאמר חוה"מ סוכות תשכ"א. ועוד.

זוגיות

זוגיות אינה רק עניין פרטי ואישי. היא משימה רוחנית אלוקית ויש להתייחס אליה בחרדת קודש ובאחריות מירבית.

הרבי ראה בזוגיות, כמו בכל דבר אחר בחיים, שליחות אלוקית לכל דבר.

בהשקפה זו הדינמיקה וההתנהלות הזוגית אינה רק פרי החלטה אישית ואינטימית של האיש והאישה הפרטיים, על בסיס חיבור אנושי טבעי בסיסי, אלא משימה אלוקית. צורת הסתכלות זו אינה רק הגדרה עקרונית אבסטרקטית בלבד. יש לה נגזרות מאוד מעשיות, קונקרטיות ויום יומיות.

כי אם מדובר במשהו אישי, הרשות לכל אחד לעשות ולנהוג כפי ראות ליבו ואף להפסיקו ולפרקו כשרק שיחפוץ בכך,

אך כשמדובר במשימה אלוקית הרי שההתנהלות היא אחרת לגמרי. אין לי עסק רק עם הפרטנר הזוגי שלנו אלא עם מפקד המשימה, בורא עולם.

כפועל יוצא מכך הרבי גם שלל כל מחשבה על גירושין, ולא נתן לכך כל לגיטימציה. מבחינתו זהו סוג של עריקות ונפקדות של האדם מהמשימה האלוקית המוטלת עליו ועליו לבצעה ללא התחמקות, עצלות וחיפוש נוחות.

יתירה מכך, במכתב שכתב הרבי בתחילת נשיאותו בשנת תשי"א (1951) הוא הגדיר

את משימת הזוגיות הראויה והמושלמת כיעד אסטרטגי מועדף. הוא טוען שעיקר האנרגיה והמסה שהיצר הרע וכוחות הרע העולמיים (הקליפות בלשון הקבלה) נלחמים באדם הוא בתחום השלום בכלל ובפרט בנושא של שלום בין איש לאשתו.

הגבר והאישה צריכים לראות בהקמת הבית שלהם כבית מכון ומשכן לה'. בית חם ואוהב בו יגדלו באווירה טובה הדור הבא של עם ישראל. אי לכך עליהם להתעלות מעל מציאותם, מעל האגו וההסתכלות הצרה, ולראות את האידיאל והיעוד הגדול הטמון בפרטים הקטנים והסיזיפיים של הזוגיות. כך גם בבחירת בן/בת זוג. עלינו לא להסתכל על עניינים טפלים, אלא על המהות העיקרית, על המרכיב האישיותי של מידות טובות ומודעות רוחנית גבוהה, כך נהיה בטוחים בע"ה שהבית המקום יהיה ראוי להשראת השכינה האלוקית.

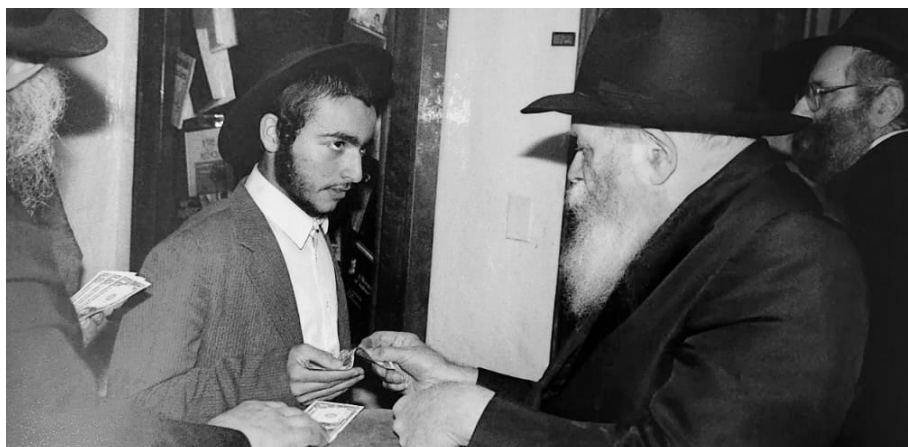
שיא הדברים בא לידי ביטוי בדברי הרבי לרופא האישי שלו ד"ר איירה ווייס שהוא מקפיד לשבת עם אשתו כל יום לשתייה משותפת של כוס תה ואצלו זמן זה חשוב ויקר וקדוש כהנחת תפילין ..

מקורות: אגרות קודש חלק ד

ניצול זמן מקסימלי

אין רגע דל. לשהותו של האדם בעולם יש דד ליין. שעון החול האלוקי מלווה אותנו מזמן לידתנו והוא מותאם בדיוק מוחלט לזמן הנדרש למילוי השליחות האלוקית הייחודית שיש לאדם.

ניהול זמן הוא דבר חשוב שכל אחד מאיתנו מעוניין לרכוש. הוא נותן לנו אפשרות

להספיק עוד דברים בחיינו. יחד עם זאת בזבזו זמן מזדמן מפעם לפעם, לא נתפס כמשהו שמסכן את עתידנו והצלחתינו, והיא תופעה די רווחת ואף מקובלת בחברה ברמה כזו או אחרת.

הרבי ראה בבזבז זמן, לא רק אקט לא חכם של חוסר אפקטיביות, אלא סוג של מעשה שלילי ברמה הגבוהה ביותר. הוא הגדיר זאת כפשע של מרידה במלכותו של הבורא.

במבט ראשון וחיצוני, נראה שהבעייתיות בבזבז זמן והעברתו ללא תוכן היא בעצם סוג של 'בעיה טכנית' - יכולנו אולי לעשות עוד כמה דברים בחיים ופספסנו אותם. זה לא טוב אך גם לא נורא כל כך.

אך במבט רוחני ועמוק יותר נבין שהבעיה היא הרבה יותר אקוטית.

ושותי סיבות בדבר:

א. הזמן, ובמידה מסוימת כך גם כל דבר אחר שקיבלנו לחיינו, הוא בעצם משאב ואנרגיה אלוקית, ולכן בזבזו הוא חוסר הערכה ואף זלזול במתנה אלוקית זו.

ב. לכל אדם יש משימות מאוד ספציפיות שעליו לבצע בירידתו למטה לעולם הזה. בהתאם להם ניתן לאדם את הזמן המדויק הנדרש לביצוע משימות אלו.

כשאדם מבזבז את זמנו הוא בעצם פוגע פגיעה ישירה ואנושה בביצוע המושלם של המשימה האלוקית וזהו סוג של מרידה במלכות שמיים. זהו סוג של נפקדות ועריקות מהשירות הצבאי הרוחני שלנו בעולם.

בהתאם לכך נבין שאף במקרה בו האדם עשה דברים ואף אולי חשובים, אך כל עוד שהוא לא מבצע את המשימה הספציפית שלו הוא בעצם סוג של משתמט אלוקי.

בדיוק כמו במבצע חשוב של סיירת מובחרת, אם החייל שהיה עליו להיות בעמדה או משימה מאוד ספציפית וחשובה, מחליט על דעת עצמו לעשות בזמן זה דברים אחרים הוא מפקיר מזלזל ופוגע בביטחון המדינה.

הרבי ציין שאחד הדברים בהם אנשים נוטים להגיע לבזבז זמן לגיטימי בעיניהם, היא השקעת זמן רב בעשיית חשבון נפש על מקומו הרוחני המדויק ומצב הנפש בעומק ההווייה ובמרפתי תת המודע שלה. הרבי טען בלהט שכל עוד שמדובר בחשבון נפש מעשי קונקרטי הנוגע למעשה בפועל זה חשוב מאוד, אך כשמדובר על ניתוח אבסטרקטי שאין לו משמעות מעשית גם זה נכלל בגדר בזבז זמן וחסרון בביצוע המשימות האלוקיות של חיינו.

הרבי עצמו היה לדוגמה אישית חיה לערך זה. ניתן היה לראות ללא כל מאמץ מיוחד

איך כל רגע בודד היה חשוב בעיניו. הוא ניצל כל רגע עד תום והקציב מינימום של זמן לשינה אכילה ומנוחה, על מנת להספיק ולבצע את המשימות החשובות החובקות עולם שהוא ניהל.

כנגזרת מכך, הרבי גם שלל ביותר את המושג של פנסיה במובן שאדם שמגיע לגיל מסוים עליו להרגיש את עצמו כבר כחסר יכולת ופרודוקטיביות.

הוא הסביר עד כמה יש לנצל כל יום של חיים ואף בצורה טובה יותר עקב חכמת החיים והניסיון שיש לו. הרבי עצמו כשהגיע לגיל 70 לקח על עצמו עוד פרויקטים, וכשהגיע לגיל שמונים אף ציין שבתהילים גיל זה נקרא 'גבורות' שמסמל על יכולות וממילא צורך בעשייה רבה ואיכותית יותר.

מקורות: מאמר שבת משפטים תשי"ב. ועוד.

ראיית הטוב

יש לאדם לעשות כל מאמץ לחיות בצורה אופטימית וחשיבה חיובית, מתוך תודעה ומיקוד על כל הטוב הגשמי והרוחני שנמצא בחייו.

החיים בעולם הזה אינם פיקניק. הם מורכבים מאתגרים רבים והתמודדויות לא פשוטות. גם בחז"ל מצאנו ביטויים קשים וחריפים על המתרחש בעולמנו, הם הגדירו אותו כ'נווה התלאות', וציינו שכל מעשי עולם הזה קשים ורעים והרשעים גוברים בו.

יחד עם זאת יש לזכור שאחת מסיבות הבריאה היא שעלה ברצון הבורא להיטיב לברואיו כיון שטבע הטוב להטיב, ולכן על האדם לעשות כל מאמץ, לראות, לציין ולהדגיש לעצמו את כל הטוב הקיים בחייו.

הרבי קיבל אלפי פניות מאנשים מכל העולם שחלק גדול מהם עסק בהתלוננות של הפונים על הקשיים שבחיים.

הרבי יחד עם אהבתו הגדולה לכל אדם, והמאמצים הרוחניים התפילות והברכות שהוא נשא והעניק עבור כולם כדי שלא יחסר להם כלל, הדגיש פעמים רבות לאנשים שהם קצת מגזימים עם התיאורים השחורים שלהם על חייהם, ולכן במקביל לשאיפה האנושית הלגטימית שהכל יסתדר וילך חלק ללא כל עכבות, עליהם להיכנס לפרופורציה, לראות את חצי הכוס המליאה שבחיים ולהודות על כך.

הרבי ראה בראייה השלילית בעיה משולשת:

א. במישור האישי זה פשוט חבל שאדם בהסתכלותו הפסימית, מלחיץ את עצמו

ובעצם במו ידיו הורס לעצמו את החיים.

ב. ההתלוננות הסיזיפית והתמידית מהווה סוג של כפיות טובה לאלוקים מול כל הטוב שהוא העניק להם.

ג. דבר זה, חוסר הערכה משווע, יכול להוות סיבה שה' לא ייטיב מצבם ולא ימלא בקשותיהם בעתיד.

הרבי הדגיש שגם דברים שנראים בנאליים אינם מובנים מאליהם ויש להיות מלאי תודה שמחה והערכה עליהם. לאדם בעל משפחה שהתלונן וכתב 'שלא ראה טוב בחייו', נזף בו הרבי קשות: איך יתכן שאדם שזכה להקים בית בישראל ויש לו אישה וילדים יתבטא בצורה כזו. בשעה שישנם רבים המתחננים לזכות לזיווג ולפרי בטן, איך אפשר לא להכיר בטובה הגדולה שיש לנו.

הרבי ציין את הרמב"ם שעל אף שעברו עליו מאורעות קשים, השקפת עולמו כפי שבאה לידי ביטוי בספריו הייתה אופטימית.

באחד ממכתביו הרבי תקף בחריפות את העובדה הנפוצה לצערינו של אנשים שלא חסר להם כלום ובכל זאת לא רואים על פניהם חיוך ושביעות רצון. הוא ציין שישנם אנשים ששהו במחנות המוות בשואה ויחד עם זאת הם פתחו כל בוקר עם אמירת 'מודה אני', שמהווה בעצם הצהרת הודאה על כל רגע של חיים ולו בתנאים הקשים ביותר.

(אגב הרבי פעם נשאל על ידי אימו, באופן יוצא דופן ועקב בקשת אנשים שונים, מה התפילה שהכי האהובה עליו? והוא השיב שתפילת מודה אני של הבוקר היא החביבה עליו ביותר..).

הרבי עצמו היווה דוגמא חיה לכך. על אף המאורעות הרבים שחוה בחייו, שני מלחמות עולם והעובדה שבחייו האישיים לא היו לו ילדים, יחד עם זאת תמיד הקרין

שמחה ואופטימיות עוצמתיים, ולימד רבבות אנשים בכל העולם, לא להתקע בחלק האפרורי והקשה שבשגרה, אלא להתמקד בחלק הצבעוני והיפה של החיים..

מקורות: אגרות קודש קובץ ענייני שמחה ובטחון.

רעב רוחני אינסופי..

על האדם לפתח רעב מנטלי אינסופי לבצע ולהשיג עוד ועוד דברים טובים. זו הדרך להגיע לאפקטיביות רוחנית וערכית מירבית.

אחד הדברים הבולטים ביותר בהנהגתו של הרבי היא הדרישה הכמעט בלתי אנושית לא לנוח על זרי הדפנה, להתרפק על הישגי העבר, וליהנות בשיכרון חושים נוסטלגי על ההספקים שלנו.

בדרך כלל טבעו של האדם להסתכל אחורה ולסקור בגאווה גלויה או נסתרת את הישגיו, ולהציגם לראווה בפני הציבור או לכל הפחות בפני עצמו.

בעיני הרבי אין דבר פסול יותר מכך.

המשנה המפורסמת במסכת אבות אומרת אומנם ש'איזהו עשיר השמח בחלקו', אך הרבי גרס שהדברים אמורים בעיקר בתחום הגשמי והחומרי בו על האדם להסתכל במצבו של מי שגרוע ולמטה ממנו, וכתוצאה מכך לשמוח גם במעט שיש לו.

לעומת זאת ברוחניות אל לו לאדם לשמוח בחלקו, אלא לשאוף לעוד ועוד.

המניע לכך אינה חוסר פירגון לאדם שיהנה מפרי יגיעתו ועמלו, אלא בגלל התוצאות המעשיות שיש לפיתוח מנטליות מסוג זה.

כשם שבגשמיות כשאדם שבע ובמצב של כרס מלאה הרי דבר זה גורר בדרך הטבע להתנמנמות קלה ולעיתים קרובות אף לשינה עמוקה, כך גם ברוחניות כשאדם שבע מפעולותיו זה יכול בקלות לגרום לו לזחות הדעת ולמצב של אי מימוש הפוטנציאל הגלום בו.

יתירה מכך: הספק גדול ככל שיהיה, אינו מדד אובייקטיבי בפני עצמו, יש למדוד אותו יחסית למידת קרבתו למילוי היעד הסופי. כשאדם מבין שהיעד הסופי שלנו הוא הגאולה השלימה, הרי ככל שעשינו פעולות רבות רמות ונשגבות, כל עוד שהגאולה עדיין לא הגיעה יש להמשיך לפעול במלוא המרץ.

הנה סיפור הממחיש זאת.

הרב שמואל קפלן הינו שליח הרבי במרילנד. שנה אחת הם ארגנו הקפות ציבוריות שהגיעו אליהם קהל של 3000 איש. מסוחרר מההצלחה, עלה הרב מיד במוצאי החג על רכב ונסע ישירות לבית מדרשו של הרבי שחילק באותו ערב כוס של ברכה לאלפי אנשים עד לשעות הקטנות של הלילה. כשהגיע תורו של הרב קפלן לעבור מול הרבי הוא עדכן אותו בסיפוק רב על כך שהיה לו בהקפות 3000 איש. תגובתו של הרבי הייתה בלתי צפויה.. הוא שאל: 30 אלף? הרב קפלן חשב אולי הרבי לא שמע היטב, וחזר על המספר: 3000 איש. אך הרבי שאל שוב: 30 אלף?..

כאן הוא כבר הבין את המסר שמלווה אותו עד היום כמוטיב לשליחות. אל תחשוב רק על כמה עשית והספקת, אלא כמה יכלת עוד לעשות..

בשולי הדברים יש לציין שודאי שיש חשיבות וצורך לאדם מידי פעם לעצור ולשמוח בחלקו הרוחני ועד כמה אשריו שזוכה לעבוד את ה', אך זה צריך להיות במינון, ובעיקר צריכה להיות דומיננטית תחושת הרעב והרצון והמרץ להוסיף כהנה וכהנה..

שמעתי מהם

בשער זה קיבצנו סיפורי חסידים שנאספו מתוך דברים שנאמרו בעת התוועדויות חסידותיות, ומהווה אוסף שביבים ייחודי מעולמם העשיר של דמויות ההוד של העולם החב"די. מטבע הדברים סיפורים שלא נרשמו מפי מעתיקי השמועה, נאמרו בהקשרים שונים ובשעות הלילה המאוחרות - מן הנמנע שלא ייפלו בהם שגגות בפרטים מסוימים, אך עשינו את שביכולתנו לנפות התבן מן הבר ולהציג בפני הקוראים את הסיפורים הנבחרים.

מעלתם של סיפורי חסידים נודעה בשערים, בכח העצום שהם טומנים בחובם להוליך את הקורא בדרכי החסידים. אנו תקווה כי פרסום הסיפורים הללו - אף שחלקם אירע ונאמר בדורות קודמים, יסייע לקורא בהליכה בדרך החסידים בדורנו דור הגאולה, דרך שעוברת תוך השער: קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

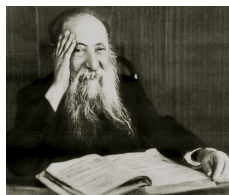
הרחוב ההוא

א הרבי היה מכנה את אחד הרחובות בשכונת 'בראנזוויל' שבברוקלין - "די גאס וואס פירט צו די מקוה" [הרחוב המוביל אל המקוה], ולא קרא לו בשמו האילילי.

היפך דעת תורה

הראגאטשאווער

ר' חיים עוזר גרודזנסקי

ב פעם הראגאטשאווער התווכח עם ר' חיים עוזר, ומכיון שלא הצליחו להגיע לעמק השווה החליטו לשאול עם הארץ, על פי הידוע ש"דעת בעלי בתים היפך דעת תורה" - וממילא מה שיגיד ההיפך הוא דעת התורה.

אמרו ועשו, ומסקנת הדברים היתה (לאחרי שהפכו את דבריו) שהצדק עם ר' חיים עוזר... זה לא מצא חן בעיני הראגאטשאווער, שמיד הפטיר: מאחר והיום ערב שבת, וכידוע שבערב שבת אנשים בהולים ודעתם אינה מיושבת - נמצא שדעתו האמיתית של ה'בעל-הבית' היא הפוכה, ואם כן צריך להפוך את דבריו שוב - ונמצא שהצדק איתי'...

השבונות שמים

זמן לא רב לאחרי שר' יוסי פריז הביא את ר' מענדל ראסקין לעבוד איתו בשליחות הרבי במונטריאול, מענדל התחיל להעסיק תחתיו שלוחים נוספים. יוסי פריז קרא לו, ואמר: "בהתבסס על נקודת הנחה שמוכרחת להיות ברורה - שאלו שהבאת הם עובדים ולא שלוחים - שני כללים יש לי להעביר לך: א - יש להם משפחה. אל תדרוש או תצפה מהם להישאר אחרי שעות העבודה המסוכמות. ב - יש להם חשבונות לשלם. אל תאחר להם את המשכורת, מה שאולי היית נוהג כלפי עצמך במידת הצורך. את החשבונות שלהם מול הרבי בנוגע לשליחות - תשאיר להם.

החפץ בעילום שמו

ר' יוחנן גורדון

בסמיכות להגעתו של הרבי לארצות הברית, הרבי ניגש למי שהיה אז הגבאי ב-770, והביע את רצונו לקנות כסא בבית הכנסת של הרבי. הגבאי נקב בסכום של \$ 5 (סכום גבוה ביחס לאותו זמן). הרבי הסכים, ואמר שהוא ישלם כל ערב ר"ח, ובקבלה יהי כתוב "הרוצה בעילום שמו", ואכן כך הי' הסדר מידי ערב ר"ח. כשהרבי נתן את הסכום הנקוב בער"ח אדר"א תש"י, יוחנן גורדון כתב בקבלה - "לכ"ק אדמו"ר שליט"א". הרבי אמר - ר' יוחנן, סוכם "הרוצה בעילום שמו", ור' יוחנן השיב: "גענוג העלם"....

שני כתרים הם

ה' כשר' יצחק דובאוו הגיע לאנגליה, החלו ללחוץ עליו - הבעלי בתים שבקהילה שלו - שילבש כובע מסויים כמנהג הרבנים באותה תקופה, והוא לחם בזה בתוקף. לבסוף קיבל על כך הוראה מהרבי שיהיו לו מספיק דברים אחרים שיצטרך להילחם עליהם, ולא כדאי לבזבז את הכוחות על זה, ואכן הוא התחיל ללבוש את הכובע המבוקש.

כאשר אחד הבעה"ב שאל אותו בנצחנות, מה השתנה, והרי לבסוף הצליחו לפעול עליו ללבוש כובע זה, השיב: אם הייתי לובש כובע זה

ר' יצחק דובאוו

מלכתחילה, היה 'כתר אנגליה' (או 'כתר הבעה"ב') על ראשי, ואילו עכשיו - אני חובש את כתר הרבי על ראשי!...

התבוננות קודם התפילה

ר' בערל פאשטער סיפר שר' מענדל פוטרפס אמר לו שהוא צריך להתפלל 'עם סיפור חסידי' דהיינו להתבונן קודם התפילה בסיפור חסידי.

מס"נ - מה תהא עליה?

כשר' מענדל הצליח לצאת מעמק הבכא ולהגיע צליחה ללונדון, שאל את הנוכחים מה יהיה עכשיו על מסירות נפש, והרי לכאורה כבר הסתיימה התקופה שצריך זאת... השיבו לו: "תלך לאמריקה ותעבור ממקום למקום לאסוף כסף בשביל הענינים של הרבי, זה יותר קשר מסיביר!..."

הרבי יגיע

כשכ"ק אדמו"ר הריי"צ הגיע לארה"ב והקים את ישיבת תורת"ל בחצי כדור התחתון, ר' זאב שילדקרויט שלמד עד אז בישיבת תורה ודעת עבר לתומכי תמימים. אמו, שמאד לא אהבה את זה, הגיעה ל770 ועשתה 'סקנדל'.

כ"ק אדמו"ר הריי"צ כתב לו, שהיות והנוכחות שלו בישיבה לא מוצאת חן בעיני הוריו - שיעבור לישיבה אחרת (כמדומה לישיבת "ר' חיים ברלין"), ויהיה "ירא שמים ולמדן". כשהמשפיע בישיבה ראה את המענה - הוא אמר לו: "הרבי אמנם כתב לך לעבור, אבל לא כותב שתהיה חסידי. אני אוסר עליך לעבור לישיבה אחרת. אתה נשאר פה".

כשהשתדך, הרבי - כחתדב"נ - אמר לו שלא יוכל להגיע ל'תנאים' (שאז הסדר היה שהיו נערכים יחד עם הווארט), אבל יגיע לחתונה. ביום החתונה - י"ב אלול תש"ח - הרבי התעכב והתעכב, וכל האורחים חיכו, אבל החתן לא הסכים לגשת לחופה...

בשעה 10:30 בלילה לערך הרבי הגיע והתנצל על העיכוב, ורק אז החל האירוע.

מאז היה מרגלא בפומיה של הרב שילדקרויט: "כשהרבי אומר שהוא

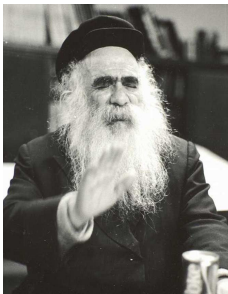
הרבי בסידור קידושין בחתונת ר' זאב שילדקרויט

יגיע, הוא יגיע. לפעמים זה ייקח זמן, אבל הרבי יגיע!".

כבוד חכמים

מסופר בשם הרב שווי, שהחב"דניקים היו נוהגים ללגלג על הפוילישער על חלוקת הברכות בחופה: ההוא יגיד ברוך, השני יגיד אתה וכו'...

הורית דרך תשובה?

ר' מענדל

בשבוע שקדם לעזיבתו של ר' מענדל את רוסיה, ניגש אליו אחד המוסרים וביקש ממנו דרך תיקון ותשובה, ור' מענדל נתן לו. אחד החסידים ששמע על כך, פנה בתביעה לר' מענדל: אתה עוד שבוע כבר לא כאן, אבל אני והילדים שלי נשארים להתמודד עם המוסר הזה... הייתכן שנתת לו 'תיקון'?... השיב לו ר' מענדל: אם אתה באמת רוצה לצאת מרוסיה, אתה צריך לזכור שגם הק.ג.ב. וגם המוסרים - זה סתם הצגה. למעשה הכל מהקב"ה..."

לחשוש מקפירה שכזו?

ר' הלל מפאריטש בא ממשפחה של חסידי צ'רנוביל, וכשהחל להתקרב לדרך חסידות חב"ד חשש מקפידתו של רבי מרדכי מצ'רנוביל. כשהשיח את אשר על ליבו לפני אדמו"ר האמצעי, השיב לו: "אם הוא רבי - אינו מקפיד. ואם הוא מקפיד - אינו רבי".

בלי קונצים

בבחרותו של ר' אליעזר שם טוב, בחול המועד סוכות תשל"ח, הוא התוועד 'כהוגן' ועבר יחד עם חבריו על גזירת המשקה. למחרת התחרטו הוא וחבריו, וכתבו על כך לרבי וביקשו תיקון על כך.

כמענה השיב הרבי לאחד החברים שבמשך שלושה חודשים לא יאמר 'לחיים' יותר מפעמיים, ואילו לר' אליעזר שם טוב כתב הרבי: "החלטה תקיפה על להבא, אן קונצן [בלי קונצים]. אזכיר על הציון".

בהמשך לכך - כעבור מספר שנים, הנגיד ר' אדוארדו אלשטיין נקלע לאחת ההתוועדות בבית חב"ד, והוא הבטיח שאם השליח יסכים לומר לחיים על כוס שלימה - הוא ישלם

את כל החובות שהצטברו לבית חב"ד מהשנה האחרונה, אך הרב שם טוב סירב בתוקף. כאשר נודעה הסיבה שסירובו נובע מהוראת הרבי 'בלי קונצ'ים', התפעל מכך מר אלשטיין והבטיח, שכשיגיע לגיל ארבעים ויאמר לחיים על כוס שלימה - יקיים את הבטחתו...

משריה מיוחדת

יג סיפר הרה"ח ר' אהרון גינזבורג:

פעם ראו בירושלים כלה ביום חופתה צועדת לחופה כשהיא אוחזת בידה מטריה צבעונית ילדותית, דבר שהתמיה את כל הנוכחים.

כשביררו את סיבת הדבר נודע, שכאשר הכלה היתה ילדה קטנה, נסעה לבקר בחצרות קודשנו, והיה זה יום גשום במיוחד. היא המתינה על שביל הכניסה כשהמטריה בידה והמתינה לבואו של הרבי. כאשר הרבי התקרב, ניגשה הילדה אל הרבי והרבי נעצר לידה כדי לשמוע אותה, והיא הציעה לרבי להיעזר במטריה שלה כדי לא להירטב... הרבי התכופף מעט ו'נכנס' מתחת למטריה והלך עם הילדה בקצב שלה עד הכניסה ל-770.

(כמובן שהמטריה הקטנה כמעט ולא הגנה מפני הגשם, ועם כל העצירה לשמוע את דבריה של הילדה וההליכה האיטית בקצב שלה - למרות המרחק הקטן של השביל, עד שהרבי הגיע עם הילדה לכניסה ל-770, היה מעילו של הרבי כבר ספוג בגשם שניגר משפת המעיל כמו נהר... אך הילדה היתה מאושרת שהיא עזרה לרבי עם המטריה...).

המחרש בטובו

יד ועוד סיפר הרב גינזבורג בשם הרה"ח ר' וועלוועל בוטמן:

פעם היה יהודי חסידי שהגיע לשפל המדריגה מכל הבחינות, איבד כל תקווה, וכבר חשב לשלוח יד בחייו. כמוצא אחרון נכנס אל הרבי ליחידות, ואמר לרבי את הדברים כהווייתם.

הרבי נעשה רציני מאוד, והרבי החל לומר שבחסידות מוסבר שהקב"ה בורא ומהווה את העולם בכל רגע מחדש וכו', אבל השאלה היא מדוע אכן הקב"ה ברא את העולם באופן כזה, הרי לכאורה הקב"ה הוא כל יכול ויכל לברוא את העולם גם באופן של אומן העושה כלי שהכלי לא צריך לאומן בכל רגע מחדש?!...

והתשובה לכך היא, שהקב"ה ברא את העולם באופן כזה כדי שגם אם יהודי יגיע לכזה מעמד ומצב שעל פי טעם ודעת המצב הנוכחי שלו מכריח שהוא יאבד כל טעם ותקווה

וכו', הרי כעת העולם נברא מחדש וממילא כל מה שהיה עד עכשיו לא נוגע בכלל למה שיהיה ברגע זה שהאדם הוא בריאה חדשה, וממילא הוא יכול להחליט שמכאן ואילך הוא אדם אחר לחלוטין.

(ואכן הדברים של הרבי התיישבו על ליבו, ואותו א' יצא מהיחידות כאדם חדש והצליח לצאת מהמצב שאליו נקלע ולעלות על דרך המלך).

קוצו של יו"ד

מן הרב שוחאט שאל פעם את הרבי אודות דיוק מסויים בהגדה של פסח, והרבי השיב לו: "אין לדייק כ"כ בהפיסוק שבהגדה שבנדפס". הרב שוחאט דייק מזה שלושה ענינים:

(א) "אין לדייק כל כך" משמע שכן ניתן וצריך לדייק, רק שלא 'כל כך'...

(ב) "בהפיסוק" לא, משמע שבשאר הדברים כן.

(ג) רק מה "שבנדפס", כיון שיתכן שנפלה טעות אצל המסדרים לדפוס, אבל בגליונות שהרבי עצמו סידר, הכל מדוייק עד לפרט האחרון, ושם אפשר לדייק 'כל כך' אפילו בפיסוק...

"ומלכותו - נכל"

מן פעם הרב יאלעס דיבר עם הרבי, ובין השאר הזכיר על כך שהרבי מתוועד בריבוי באין ערוך מרבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה, והוא חשב שאולי זה קשור עם זה שהרביים הם לפי הספירות, והרבי הוא ספירת המלכות, "מלכות פה", ולכן ענין הדיבור אצל הרבי הוא בריבוי גדול.

בהמשך אותה שיחה, עורר הרב יאלעס שוב כהרגלו מדוע הרבי לא מתגלה וכו',

נענה הרבי ואמר בחי'ך: הרי אתה עצמך אמרת קודם את התשובה, שענין המלכות הוא שאינה מגלה כי אם מעט מזעיר ואילו את העיקר היא מעלימה ומסתירה...

ואתה לכה ברחבה

יז הנהגתו של ר' ישראל נעוולער היתה ב'ברעייתקיט' גדולה. אמרו עליו - שבכלל

ר' ישראל נעוולער

אנשי נעוועל היו ידועים כבעלי ברעייטקייט, ואילו הוא היתה הנהגתו ב'ברייטקייט' אפילו ביחס אליהם...

כשהיה בגיל ארבע עשרה, נכנס ליחידות אצל כ"ק אדמו"ר הרש"ב יחד עם אביו, ושמע כיצד אביו מתלונן בפני הרבי על עבודת השם שלו, ואדמו"ר הרש"ב העיר לאביו שהוא אומר רק בכללות ותבע ממנו לפרט יותר, ואביו החל לפרט שבכל הנוגע לעניני גשמיות הוא מרגיש תשוקה ו'געשמאק', אך בעניני אלקות המצב לא כך.

כעבור שנים סיפר ר' ישראל נעוולער בעצמו אודות יחידות זו, והוסיף, שכאשר גדל והרגיש כמו 'חבר' של אביו, הוכיח אותו שלא פירט מספיק כפי שהרבי ביקש...

ידיד אמת

יח מספר שנים לאחר חתונתו של ר' מיכאל טייטלבוים עדיין לא נולדו לו ילדים, ור' מאיר איטקין שהיה חבר ואוהב שלו בלב ונפש, היה מזכיר אותו בכל הזדמנות ומברך אותו כשהוא נאנח מעומק הלב ובאכפתיות אמיתית, נתן צדקה לזכותו, ועוד.

כשסוף כל סוף נולד בנו ר' לייזער, הסתובב א' וחילק לכל אחד כוס לחיים, וכל מי שלא הסכים לומר לחיים - אמר לו שניכר כי אינו ידיד אמיתי של ר' מיכאל. הוא ניגש אפילו לבחורים ונערים צעירים, ביניהם ר' פיניע קארף (שאז עדיין לא חגג בר מצווה), וכשהוא ניסה לשתות ולא הצליח לגמור את הכוס עד תומה, הוכיח אותו שאינו ידיד אמת...

כי לא אעזנר

יט ביציאה הגדולה מרוסיה, היו שני יהודים שאמרו שהם אינם מוכנים לצאת: ר' יונה פאלטאווער אמר שאינו יוצא עד שיצאו כל התמימים, ור' מענדל אמר שאינו יוצא עד שיצאו כל האלמנות והיתומים...

רזין רזין

כ כ"ק אדמו"ר הריי"צ נפגש פעם עם אחד מאדמו"רי פולין, ובזמן ששוחחו, הרה"ח ר' האטשע פייגין שוחח עם המשב"ק של אותו אדמו"ר.

המשב"ק סיפר לחאטשע שכבר למד את כל רזי האדמו"רות והוא חושב על לעבור לעיר אחרת ולקבל אנשים בעצמו. ומכיון שגם הוא

- ר' חאטשע - כבר שנים רבות ב'מקצוע', מוכרח להיות שהיו לו ג"כ אי אלו מחשבות בנושא, והוא רוצה לשמוע מהניסיון והתובנות שלו.

ר' חאטשע הבין שאין עם מי לדבר, וענה לו שאכן - גם הוא חשב כך, ורגע לפני שפרש האדמו"ר שלו החליף את כל השיטה אז הוא נשאר ללמוד וכשכבר קלט את השיטה שוב היא הוחלפה לשיטה אחרת וכו', כך שלושה פעמים, עד שהחליט לעזוב את הרעיון.

חסיד - גם אצלנו

כא ר' מוישי בלייך - המשמש כשליח במסאצ'וסטס - לא נולד בחממה החב"דית, והוא משתייך למשפחה חשובה בקרלין-סטולין, כולם תלמידי חכמים מובהקים; אח אחד שלו נשלח לכהן כרבה הראשי של קייב, ואח נוסף מכהן כרב ביהכנ"ס הגדול בדיטרויט.

בשנת תש"נ הוא למד בישיבת סטולין שבבארא-פארק, ויחד עם בחור נוסף (ר' חיים זילבר) התקרבו לחצרות קדשנו, ולמדו בצוותא תניא. גם במחנה הקיץ של סטולין הם עשו 'חבורה' של חב"ד, ולאחר מכן עברו שניהם ללמוד בישיבות חב"ד.

בשלהי שנת תשפ"ג, הגיעה לידי תמונה בה הוא מתועד מקבל זולר מהרבי כילד, תמונה חדשה אותה לא הכיר. הוא נזכר שכילד אביו לקח אותו פעמיים לקבל מהרבי זולר - ובשתי הפעמים היה זה בשל שמחה משפחתית שהתקיימה בשכונה.

הוא חקר וחיפש והצליח לרכוש את סרט הוידאו מהמעמד בו הוא קיבל את הדולר יחד עם אביו, ובוידאו ניתן לשמוע את ה'דו'שיח', מה שהשאיר אותו נדהם. וכך הוא מספר:

"בווידאו אני רואה את אבי עובר איתי לפני הרבי ומבקש "משה יהודה בן שרה ליראת שמים". הרבי משיב: "בשורות טובות". ואז, תוך כדי שאנחנו עוברים הרבי מוסיף "און א חסיד ביי אונז אויכעט" [חסיד גם אצלנו].

"בשעת מעשה, לא הבחנו אפי' שהרבי אמר עוד משהו, ניתן לראות בסרטון שהרבי אומר את זה כביכול לעצמו תוך כדי שהלכנו. אבל בשבילי זו היתה פצצה! אני חשבתי כל השנים שהתקרבותי לרבי מדעת עצמי, כי אני החלטתי להיות חסיד של הרבי, ופתאום, אחרי 35 שנים, מכה בי ההכרה שהרבי בכמה מילים קישר אליו את נשמתו - "און א חסיד ביי אונז אויכעט"...".

ניצול הזמן

כב לאנ"ש בפרזי היתה התלבטות בשנות ה"למ"דים, האם בשבת בבוקר כשהמקווה מרוחקת כדאי ללכת זמן רב למקווה הלוך, וזמן רב חזור, או שטוב יותר להקדיש את הזמן עבור לימוד דא"ח. את ההתלבטות הם העבירו אל הקודש, והמענה שהתקבל היה

שעדיף ללכת למקווה.

חייא מנין?

כג "רבי לא שנא חייא מנין". מדוע זה שצריך לטוס לרבי כל שנה נרמז דוקא בלשון כזו?

אלא שלפעמים אדם לא נוסע לרבי, והוא חושב לעצמו: נו, ומה בכך, והרי עדיין אני 'חי', לומד, מתפלל, מהדר במצוות ועוסק בחיות בכל עניני עבודת השם...

על זה אומרים לו שהוא צריך לבדוק 'חייא מנין' כי אם לא היה אצל הרבי, ייתכן וכל החיות שלו מגיעה בכלל ממקום אחר...

עלות הרצון

כד פעם הרבי ביקש מר' זלמן גוראריה (גימי) טובה מסויימת, ורז"ג ביקש דבר כלשהו בתמורה - בקשר לעסקה מסויימת שהוא ערך אז בברזיל.

כשהרבי שמע את בקשתו הרבי הרצין, ואמר - שכששואלים חסיד מה הוא צריך, דבר ראשון צריך לבקש נחת מהילדים.

הוי זהיר בגחלתן

כה באחת הפעמים שביקר רז"ג בבית הכנסת של חמיו - האדמו"ר מקאפישיניץ (היה זה כבר לאחר שהאדמו"ר נפטר, ואת מקומו ירש בנו - גיסו של רז"ג), בא אליו אחד מחסידי קאפישיניץ בנסיון להקניט אותו, ואמר: "שמעתי שמועה שהגיס של הרבי מליובאוויטש, איזה גורארי, ישב במאסר".

ענה לו רז"ג: "מיין רבי'ס שוואגער איז נישט געזעסען אין תפיסה, דיין רבי'ס שוואגער איז געזעסען"... [הגיס של הרבי שלי לא ישב במאסר, הגיס של הרבי שלך ישב].

הלכה ואין מוריין בן

כו השליח ר' מולע גורביץ' ישב פעם בפארבריינגען והתלונן-התייעץ מה לעשות:

היה לו סטודנט מקורב שכבר הניח תפילין וכו' ופחות או יותר שמר מצוות, והתלבט אם לשלוח אותו לשיבת "אור שמח" שם יחזקו אצלו את שמירת התורה ומצוות, או שישאר באוניברסיטה שם מבחינת אווירה יהיה לו קשה יותר להתקדם אבל הוא יוכל יותר להשפיע עליו, ללמוד איתו חסידות ולקשר אותו יותר לרבי.

ר' בערל ראסקין מיד קפץ ואמר: "איזו שאלה?! ברור שישאר באוניברסיטה!! מה יצא לרבי משמירת המצוות שלו ב"אור שמח"??". ר' מולע אמר לו "לא שאלתי אותך, שאלתי רב", כשכוונתו לרב יצחק פעוונזנער, שישב גם הוא מסביב לשולחן. נענה הרב פעוונזנער ואמר - "הלכה, ואין מורים כן...".

שייך למהו?

ר' אברהם פריז

בז באתרים מסויימים בטבע בהם עומדים גבוה מעל מאגר מים, 'מנהג' התיירים הוא לזרוק מטבע למים, ולפי הצליל להעריך כמה גבוה הם עומדים מעל המים. כשר' אברהם פריז עבר פעם על יד מקום כזה והייתה שם קבוצה של תיירים, אחד מהם שאל את המדריך שאלה תיאורטית למי שייכים המטבעות, והמדריך לא ידע לענות.

אברהם פריז פנה אליהם ואמר "אני יודע למי הם שייכים. הם שייכים לרבי מליובאוויטש". פליאתם גברה, והם ביקשו הסבר לשייכות המטבעות לרבי, ור' אברהם החל מיד בהרצאה שלימה מיהו הרבי - נשיא הדור, שכל ההשפעות הרוחניות והגשמיות מגיעות דרכו לכל אנשי הדור וכו' וכו'...

פאר וועמען מ'שטייט

בח בהתוועדות קודם ראש השנה, ישבו ב'770 ר' זעליג כצמאן, ר' יואל כהן ור' שד"ב בוטמאן, ודיברו על מה צריכים לחשוב בתפילת ליל ר"ה. ר' זליג כצמאן אמר שמי שעשה עבירות כל השנה, צריך לבקש מהקב"ה שיכפר לו. ר' שד"ב בוטמאן היה בעהב'תישע איד ואמר שצריכים לבקש שיהיה פרנסה, ובני הבית יהיו בריאים.

ר' יואל צעק על שניהם - ששניהם לא יתפללו בר"ה ב'770. "דער טראכט פון עבירות און דער טראכט פון פרנסה?! אין דעם רבינ'ס ד' אמות?! ר"ה צריכים לחשוב וידע כל פעול כי אתה פעלתו!".

הארה דהארה דהארה

כט מספר ר' תום רטיג: כשלמדנו עם ר' ראובן דונין תניא, והגענו לסיום פרק י"ב

ר' דאובן דונין

בשער היחוד והאמונה, וכן באגרת הקודש פרק כ', עלה הענין של "הארה דהארה דהארה". כדי להבין את העניין, עד כמה שכל בריאת העולמות - אינו תופס מקום אצל הקב"ה. ר' ראובן הביא משל:

"זה כמו מישהו שיושב בחדר, בערב, בקומה שלישית, החלונות סגורים, והתריסים חצי מוגפים. ובאותו זמן ברחוב למטה, עובר רכב, ופונה בסיבוב, ותוך כדי כך - האור של הפנסים שלו מאיר על איזו שימשה או מראה של רכב אחר שחונה שם, והאור פוגע לשבריר שניה בתריס המוגף, ובתוך החדר רואים לשנייה פס אור חלש שמטייל על הקיר ונעלם.

"והבן אדם קם תוך שניה אחת (וראובן הדגים את ה'לחץ' של הבחור בהנפת יד אחת באוויר ויד שנייה בסיבוב הכיפה חצי סיבוב...) וכולו נסער. מי זה האיר עכשיו לתוך החדר שלי? מי האיר עלי?...".

"ומה בסך הכל היה?" - הסביר ר' ראובן. "רכב עבר ברחוב ובסיבוב היה הבזק לשנייה ו... ותחשבו, כמה מקום תופס האדם הזה אצל אותו בעל רכב שהאיר לתוך חדרו.

"וזה משל על 'הארה דהארה דהארה', אתה בכלל לא עלית במחשבה בנושא, ואתה קופץ ואומר: האירו עלי, האירו עלי".

על מי מדובר?

לְ סִפְרֵי הַמִּשְׁפִּיעַ הַרְהוּ ר' יִצְחָק נֶעֱמַעְנָאוּ: פֶּעַם יֵצֵא כ"ק אֲדַמּוּ"ר הַאֲמֻצְעֵי יַחַד עִם בְּנֵי ר' נַחֻם לַחֲצַר בְּלִיבְאֻוִיטְשׁ וְרֵאָה קְבוּצָה שֶׁל חֲסִידִים שֶׁהֵיוּ מִשׁוּחָחִים בְּרִיכוֹז גְּדוֹל. הַרְבֵּי שֶׁלַח בְּנֵי לְרֵאוֹת וּלְשִׁמוּעַ עַל מַה מְדַבְּרִים.

ר' נחום חזר וסיפר לרבי שהינם חוזרים על המאמר של ר"ה ושבבת שובה, עד כ"כ שלא שמו לב שהרבי יצא ומסתכל עליהם. נענה אדמו"ר האמצעי ואמר לבנו - "גיי זאג זיי ניט פארגעסן וועגן וועמען מען רעדט" [לך תאמר להם שלא ישכחו על מי מדברים].

סדרי הישיבה לאורחים

לְאֵ עוֹד סִפְרֵי הַרְבֵּי נֶעֱמַעְנָאוּ, שֶׁלְקֵרָאֵת רֵאֵשׁ הַשְּׁנָה תִּשְׁכַּ"ה הוּא הִגִּיעַ לְרַבִּי בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה, וְהוּא לֹא יָדַע מַה לְכַתּוֹב בַּפֶּתַק שֶׁל הַכְּנִיסָה לִיְחִידוֹת.

אָבִיו ר' נִיסָן ע"ה אָמַר לוֹ לְכַתּוֹב "יְהִי רְצוֹן שִׁיּוּקְלֵט אֲצִלִּי מַה שֶׁאֵרָאָה וְאִשְׁמַע בַּחוּדֵשׁ

החגים אצל הרבי".

כשנכנס, הרבי קרא את הפתק, ומיד הרים עיניו הק' ושאלו - "ביסט אריין אין סדרי הישיבה?" וזאת למרות שהיה בחור שבא לחודש תשרי.

זבל השניעין

ר' זלמן דוכמן

לב אנקדוטה נוספת מזכרונו של הרב נעמענאו: באחת ההתוועדויות (כמדומה בש"פ בראשית תשכ"ז) אמר הרבי - שהרבי הרי"ץ הוא ספירת היסוד בסדר הספירות, והמשיך עם וכו'...

באותה השבת לאחר ההתוועדות כל 770 דיבר בשמחה ע"ז שהרבי קיבל בפרהסיא ע"ע שהוא מלכות, ור' זלמן דוכמן רקד על השולחנות על זה...

א גלייכע זאך

לג בשבת חוה"מ סוכות תשנ"ב חל יום הבר־מצוה של הת' שמואל - בנו של ר' י"צ אהרונוב. אביו שהה באותה תקופה (החל מחודש מכסלו תנש"א) במוסקבה יחד עם שאר חברי המשלחת בקשר לשחרור הספרים, ובמשך כל התקופה הזו הם לא קיבלו אישור מהרבי לצאת מרוסיה.

מכיון שהתקרב זמן הבר מצוה, ור' י"צ אהרונוב רצה מאוד להיות נוכח ביום הבר מצוה עם בנו, הוריו שלחו את הבן לרבי לחודש תשרי. הוא היה בתשרי לבד לפני בר מצוה, ובד' תשרי הרבי שאל את הריל"ג על הבן שמואל.

ר' י"צ אהרונוב ביקש מהריל"ג בתחילת תשרי שיכניס פתק לרבי בשמו לשאול אם יכול לבוא ל 770 לבר מצוה, אך הרבי לא הגיב על זה כלל. בימי חוה"מ הוא צלצל שוב, ושאל את הריל"ג מה קורה, אך עדיין לא היתה שום תגובה.

ביום שישי, לפנות בוקר לפי שעון מוסקבה, צלצל הריל"ג לאהרונוב ואמר לו שהרבי עלה לחדרו אחר תפילת ערבית והשיחה שלאחריה ואמר לו "סאיז א גלייכע זאך" על כך שהוא יכול להגיע לבר מצוה.

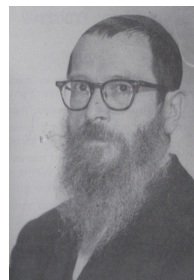
הוא נסע מיד לשדה התעופה במוסקבה, וברוך ה' היתה טיסה לנוי יורק, איתה הצליח להגיע ל-770 סמוך להדלקת נרות, ולחגוג את הבר־מצוה יחד עם בנו. ע"פ הוראת הרבי, הגיעו להשתתף בחגיגה חברי המזכירות - הריל"ג, הרב"ק, והרח"ק.

אפשר גם בטלפון

לך לא' החסידים מאה"ק שבא לבקר בחצרות קדשנו בחודש תמוז, נולד בשעטומ"צ בן. הוא היה נסער ומבולבל, והתלבט מה עליו לעשות מתוך מחשבות לנסוע בהקדם לאה"ק.

סידרו לו יחידות מיוחדת בעיצומו של חג הגאולה י"ב תמוז, שחל באותה שנה ביום שישי, ומיד כשנכנס הרבי אמר לו בחיוך - "גוט יום טוב!", ובזה הוציא אותו מהבלבול בו הוא שקע.

לשאלתו האם לחזור מיד לארץ על מנת להספיק את הברית, ענה לו הרבי שישאל רב. כששאל את המרא דאתרא דשכונת המלך הרה"ח ר' זלמן שמעון דווארקין האם ליסוע נענה - את השם לרך הנולד אפשר לסכם בטלפון, ואין צורך לנסוע...

ר' זלמן שמעון דווארקין

לונדון מלאה במשפלות

לה לר' בערל פייפ נולדה בת בסמיכות לראש השנה. הוא הי' מארגן מידי שנה קבוצה שהגיעה מלונדון לחודש החגים, והחליט לחזור אחרי יום הכיפורים (בעוד שאר חברי הקבוצה נשאר לשמח"ת).

הרבי אמר לו: אין מישהו אחר בלונדון שיחליף טיטולים? [או - בלונדון יש אנשים טובים ממך להחליף טיטולים], והורה לו להישאר לשמחת תורה...

עורי עורי

לן סיפר אחד מאנ"ש, שבמשך חודש תשרי תשל"ג ישן בחדר של אחיו ב-788 וחלון החדר פנה למרכז 770. בבוקר שמחת תורה, היה קהל בשחרית, אבל לא כ"כ גדול שכן כולם היו עייפים מהריקודים וכו'.

בעודו שוכב על המזרון ישן, הוא פתאום מתעורר ושומע מחלון חדרו את קולו הק' של הרבי בטון גבוה - "אתה הראת לדעת", ולא ידע את נפשו...

שלא יעלה על הרעת

לן הרבה מהחסידים שהגיעו לברך על הלולב של הרבי התרגשו מאוד, ובפרט העולים החדשים מרוסיה כשבאו לראשונה לרבי אחזה בהם התרגשות מיוחדת, ולפעמים, מרוב התרגשות היה האתרוג נופל ונפסל... הסדר אז היה - שאחד המזכירים היה נכנס לרבי, ומקבל אתרוג חלופי.

הרב הירשל חיתריק סיפר שבאחת ההזדמנויות כשהמזכיר נכנס לרבי עם האתרוג שנפסל, עוד לפני שהספיק להסביר את סיבת בואו, חש הרבי במה שקרה, ואמר לו - אל תספר לי מיד מי זה נפל, אינני רוצה שהוא יעלה על דעתו כי יש לי קפידה עליו...

”זה פעמיים”

לח ר' אלי גראס ע"ה סיפר:

ר' פיניע אלטהויז

במשך ההתוועדות של שמחת תורה תש"י, אמר ר' פיניע אלטהויז 'לחיים' לרבי ריי"ץ, ואחרי ששתה את רצה קצת 'פארבייסען', ובעמדו מאחורי כ"ק אדמו"ר שליט"א, התכופף ולקח קצת פארבייסן מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א, והרבי לא הגיב.

בפ' תולדות אותה שנה, השבת שקדמה לחזרתו של ר' פיניע לאה"ק, רצו לתת לו עליה, והיות שאז עדיין לא ידעו על המנהג שלא לעשות 'הוספות', קראו לכ"ק אדמו"ר שליט"א לעליית שישי (כרגיל), הפסיקו באמצע העליה, וקראו לר' פיניע לעלות. חיך הרבי, והפטיר: "שוין דער צווייטער מאל ער נעמט ביי מיר שיריים..." [כבר פעם שניה הוא לוקח שיריים אצלי].

רוח הקודש

לט ר' פיניע אלטהויז ה' איש שמח, וכל הזמן הסתובבו אצלו בחורים...

פעם יצא הרבי מחדרו, וראה את ר' פיניע עומד לבדו. הסתכל עליו הרבי ושאל: למה אתה עצוב? מסתמא שכחת לומר יעלה ויבא... (אותו היום הי' ר"ח).

הרבי המשיך ללכת כמה פסיעות והסתובב אליו ואמר לו: "זעסט אויף וואס איך דארף נוצן מיין רוח הקודש..." [ראה עבור מה הנני צריך להשתמש ברוח הקודש שלי...].

חינוך אנגלי

מ סיפר הרה"ח ר' פייביש וואגעל - משלוחי כ"ק אדמו"ר נשי"ד בלונדון:

כשיצאו בהכרזה בארצות הברית על יום חינוך, ביקש מהרבי לפעול ענין זה גם באנגליה, והרבי אמר לו שזה יהיה כמו "צוברעכן א וואנט" [לעבור לשבור את הקיר].

”נשיא להם”

ר' מוט'ליחד עם ר' מענדל פוטרפאס

מא סיפר ר' מוט'ל קוזלינר ע"ה: ביחידות הראשונה של ר' מענדל, כשדובר על יהודי רוסיה, אמר לו הרבי בסוף היחידות: 'אזכיר על הציון של נשיא דורנו'.

כשיצא מהיחידות וחזר לאכסניה שלו, התקשר המזכיר הרב בנימין קליין ואמר לו שהרבי כתב בקשר לדבריו 'אזכיר על הציון של נשיא דורנו', שזהו 'נשיאם, נשיאנו, נשיא כלל ישראל'. כלומר: קודם כל הוא נשיאם של יהודי רוסיה, ואחר כך שלנו, ואחר כך של כלל ישראל.

בן לאהבה, לא להערכה

מב ר' שמואל לויטין אמר פעם: המתנגדים מעריכים את החסידים אך לא אוהבים אותם. החסידים לא מעריכים את המתנגדים אך אוהבים אותם...

לזכות

החתן הרה"ת שלום דוב בער שי'

והכלה מרת חיה מושקא תי'

מלכיאל

יהי רצון שיבנו ביתם בית נאמן בישראל

- בית חב"ד -

לנחת רוח המשלה על יסודי התורה

והמצוה - "כפי שהם מוארים במאור

שבתורה זוהי תורת החסידות"

לע"נ
סב הכלה הרה"ח ר' **מנשה** ב"ר **רפאל** ע"ה

חדד

נלב"ע ביום השבת קודש פר' אמור,
ט"ו אייר, ה' תשפ"ג.
ת.ג.צ.ב.ה.

לזכות

הרה"ח ר' **אריק** זוגתו מרת **גלית** שיחיו

מלכיאלי

הרה"ח ר' **אברהם** זוגתו מרת **קרן** שיחיו

חדד

יהי רצון שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם
מתוך בריאות נכונה והרחבה בגשמיות
וברוחניות
ויזכו לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ממ"ש!

